

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.
All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
Associate Editors:
G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XI, No. 3

NOVEMBER 1, 1934

Subscription Price, \$2.50

M E D I T A T I E

Ik Vermag Alle Dingen

Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft. Phil. 4:13.

Alle dingen!

Een geliefkoosde, dikwijls voorkomende term in de Schrift.

Het Goddelijke Woord spreekt nimmer ten deele, kent niet ten deele, overwint niet ten deele, vermag niet ten deele. Altijd sluit het alles in, laat alle dingen zich dienen, onderwerpt alle dingen aan zich, oordeelt over alle dingen.

Het is een Woord, dat hemel en aarde doorwandelt, doorademt, doortrilt, dat de levende energie is van alle dingen. Het spreekt over en van en tot alle schepsel, beide, die in den hemel en die op de aarde en die onder de aarde en die in ketenen der duisternis zijn; engel en duivel, Michael en Gabriel en Satan, rechtvaardigen en goddeloozen, mensch en beest, de brullende leeuw en springende panther en kruipende slang, zee en berg en dal, boom en bloem en plant, zon en maan en ster, de flitsende bliksem en ratelende donder, de loeiende orkaan en de zachte stilte, het licht maar ook de duisternis, gezondheid maar ook krankheid, voorspoed maar ook tegenspoed, leven maar ook dood, de werkingen der zonde zoowel als het wandelen in het licht, de vloek zoowel als de zegen, het verharde hart zoowel als de verbroken geest, — alle dingen zijn overal en ten allen tijde onderworpen aan dat machtige Woord Gods!

't Is immers het Woord van God, Die waarlijk God is!

Hij is God en niemand meer!

Naast Hem, boven Hem, onder Hem, buiten Hem is er geen God. Naast of boven of onder of buiten Zijn Woord is er geen woord. Alle schepselenwoord is ijdel-

heid behalve voorzoover het Zijn Woord naspreekt en verkondigt. Als Hij spreekt moet alles zwijgen, luisteren, Zijn Woord doen!

Daarom spreekt dat Woord, geopenbaard in de Schrift, altijd van *alle dingen*.

Alle dingen zijn door hetzelfde gemaakt en zonder hetzelfde is geen ding gemaakt, dat gemaakt is.

In de volheid des tijds worden *alle dingen* wederom bijeen vergaderd, die in den hemel en die op de aarde zijn. God heeft *alle dingen* Zijn voeten onderworpen. *Alle dingen* zijn uwe en gij zijt van Christus en Christus is Godes

Daarom werken ook *alle dingen* mede ten goede dengenen, die God liefhebben, die naar Zijn voornemen groepen zijn.

En daarom legt ook dat Goddelijke Woord den kinderen des lichts de triumftaal des geloofs op de lippen: Maar in deze *allen*, verdrukking of benauwdheid of vervolging of honger of naaktheid of gevaar of zwaard, zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, Die ons liefgehad heeft.

Daarom roemt hij, die door het geloof de wereld overwint: *alleszins* en in *alles* ben ik onderwezen . . .

Ik vermag *alle dingen*!

Wonderlijk vermogen!

Alle dingen vermag ik door Christus, Die mij kracht geeft!

Neen, de apostel, dat ligt wel in den aard der zaak, bedoelt niet te bogen op zekere almacht, waarmee hij bekleed zou zijn; of ook op zekere wondermacht, waardoor hij in staat zou wezen tot bovenmenselijke beëtooning van vermogen. Zooals gewoonlijk in de Schrift moet ook hier den eigenlijken zin en inhoud van het "alle dingen" uit het verband worden bepaald.

En daarop gelet kan de apostel ook niet bedoelen te roemen op zekere natuurlijke bekwaamheid om alles te doen, wat ligt binnen de perken van menselijk vermogen en talent, van menselijke gave en mensche-

lijke vinding. Uit natuurlijk oogpunt toch kan ieder mensch niet alles doen, wat des menschen is, maar is er verscheidenheid van gaven, talenten, krachten, bekwaamheden, middelen, omstandigheden, verscheidenheid ook van naam en plaats, van positie en roeping in het menschelijke leven. En het kan niet in de bedoeling van den tekst liggen om te bogen, dat de apostel alles in staat is te doen, wat ook maar ooit eenig mensch tot stand kan brengen. Immers spreekt hij niet van een natuurlijk vermogen, van natuurlijke bekwaamheid of kracht, maar van een vermogen, het geheim waarvan daarin moet worden gezocht, dat Christus hem kracht geeft. En de kracht van Christus vermeerderd immers niet onze natuurlijke vermogens of bekwaamheden, doch maakt ons geestelijk sterk.

Hij heeft dus het oog op geestelijk vermogen.

Enger zelfs mogen we het: "ik vermag alle dingen" beperken.

Ook niet op zijne roeping als apostel, op zijn vermogen om die roeping op te volgen, om het rijke en blijde evangelie der verlossing in Christus Jezus den heidenen te verkondigen, heeft de apostel het oog.

Hij doelt op iets zeer bijzonders.

Immers had hij in het onmiddellijk verband gesproken van het feit, dat hij geleerd had vergenoegd te zijn met hetgeen hij was, zoodat hij nimmer behoefte te spreken van gebrek. Hij had getuigd, dat hij wist overvloed te hebben, maar ook om vernederd te worden, dat hij alleszins in alles was onderwezen, zoodat hij verzadigd kon zijn, maar ook honger kon lijden, overvloed kon dragen, maar ook gebrek te lijden. Hij heeft het oog op al die toestanden, van vrijheid en gevangenschap, van verhooging en vernedering, van voorspoed en tegenspoed, van droefheid en smart, zoowel als van blijdschap en vreugde, van verzadigd te zijn en honger te lijden; op toestanden, die in overeenstemming zijn met de natuurlijke begeerten en behoeften, zoowel als op die, welke dwars tegen onze natuurlijke begeerten ingaan en daartegen strijden; op gezondheid en krankheid, op overvloed en gebrek, op leven en dood; op den weg, dien hij heeft te bewandelen, hoe die weg ook zij; op de ervaringen, die zijn deel zijn, van welken aard deze ook moge wezen.

En met het oog op dit alles jubelt hij: ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft!

Ik vermag?

Doch is het eigenlijk wel op zijn plaats om hier te spreken van vermogen?

Is vermogen dan eigenlijk niet de kracht om iets te doen, om dingen tot stand te brengen?

En gaat het wel aan om te spreken van een vermogen om arm te zijn of rijk, om gezond te zijn of krank, om zich in overvloed te baden of gebrek te lijden, om verzadigd te wezen of honger te lijden, om verhoogd te worden of vernederd te zijn, om zijn vrijheid te genieten of in de gevangenis te gaan, om te leven of te sterven?

Maar toch, zoo bedoelt het juist dit woord Gods.

En goed bezien wordt dit vermogen dan juist eerst recht wonderlijk.

Een vermogen, dat vrucht is van Goddelijke genade.

Geen kind der wereld, geen natuurlijk mensch bezit het. Hij kan geen overvloed hebben en hij vermag geen gebrek te lijden; hij kan geen vreugde genieten en hij heeft geen vermogen om smart te dragen; hij is niet in staat om zich in voorspoed te verlustigen, noch ook om tegenspoed te ontmoeten; hij kan niet vrij zijn noch ook gevangen; hij kan niet leven en hij vermag niet te sterven!

Niet, ge verstaat het immers, alsof alle deze ervaringen ook niet der goddeloozen deel zijn!

Ook op zijnen weg liggen voorspoed en tegenspoed, rijkdom en armoede, vreugde en smart. Ook hij moet leven en ook hij moet sterven.

Ook niet, ook dat ligt wel in den aard der zaak, alsof de natuurlijke mensch geen natuurlijk vermogen, min of meer, zou hebben om vreugde te genieten en smart te verdragen.

Doch deze dingen worden bij hem nimmer een daad, een geestelijk-zedelijke daad, waardoor hij den Heere welbehagelijk is, Hem verheerlijkt en waardoor hij in alle deze dingen overwint en ze dienstbaar stelt aan het zoeken der eeuwige en hemelsche dingen, het Koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid!

En toch, zoo bedoelt het de apostel!

Hij vermag alle dingen! Hij vermag ze zoo, dat ze een daad zijns willens worden. Hij heeft in alles het vermogen om Gods wil te willen en Hem in alles te verheerlijken.

En vergenoegd te zijn, wat hij ook moge zijn!
Machtig vermogen!

Welgegronde roem!

Roem, niet in eigen kracht, maar in een onuitputtelijke bron van geestelijk vermogen.

Want, och, wees niet te haastig om dit Goddelijk Woord ook op uwe lippen te nemen en het den apostel na te zeggen: ik vermag alle dingen! De bede van Agur, den zoon van Jake, biddende om het eenvoudige, het gewone, past misschien beter op onze lippen:

Geef mij geen armoede, opdat ik niet stele en den Naam Gods aantaste; en geef mij geen rijkdom, opdat ik zat zijnde u dan niet verloochene en zegge: wie is de Heere? Voed mij dan met het brood mijns bescheiden deels! Laat alle bijzondere omstandigheden van mijnen weg geweerd worden! Bewaar mij voor al te groote verzoeking van voorspoed en rijkdom, want ik vermag die niet te dragen; en bewaar mij voor al te zware beproeving van lijden, armoede en smart, want ik gevoel mij te zwak om die te doorstaan!

Zoo past het ons uit ons oogpunt!

Of is het niet waar, dat ons arglistig hart ons in dagen van gezondheid en kracht, als alles voor den wind gaat en er geen wolkje aan onzen levenshemel te zien is, als het ons op natuurlijk gebied gelukt, wat we ook doen, als de velden overvloediglijk spijs voortbrengen en de vrucht des olijfbooms ons in den schoot valt en zijn werk nooit liegt; als we nooit tevergeefs zoeken om arbeid voor onze handen, en we niet behoeven te vreezen, dat we in onzen nood niet kunnen voorzien, ons al spoedig verleidt om de Heere te vergeten, om onszelf uitermate groot te maken en te verheffen, om ons hart te zetten op de dingen, die vergaan en te zoeken de dingen, die beneden zijn, om wereldschgezind te worden en onzen schat in den hemel te vergeten. En waar is dan onze roem? Zou dan dit Goddelijke woord op onze lippen geen gruwelijke leugen zijn geworden: ik vermag alle dingen? . . .

Rijkdom geef mij niet, opdat ik niet zegge: wie is de Heere?!

En, och arme, is het bij ons van nature zooveel beter in tijden van armoede, van gebrek, van lijden en smart?

O, als we blaken van gezondheid en 't levenszonnetje helder schijnt is het wel gemakkelijk te zingen:

In de grootste smarten
Blijven onze harten
In den Heer gerust!

Doch hoe, als die grootste smarten ook eens als baren over ons gaan? Hoe zal het zijn, als de vijgeboom eens niet bloeien zal en er geen vrucht aan den wijnstok wezen zal, als het werk des olijfbooms liegen zal en de velden geen spijs voortbrengen; als men de kudde uit de kooi afscheuren zal en er geen rund in de stallingen wezen zal? Hoe sterk staan we, als er op tijden van overvloed van werk en geld en brood, tijden volgen, zooals de onze, waarin de werkmans tevergeefs uitziet naar werk en we van dag tot dag dikwijls niet weten wat de morgen brengen zal? Kunnen we dan den jubeltoon van Habakkuk ook tot de onze maken: Ik zal nochtans in den Heere van vreugde opspringen; ik zal mij verheugen in den God mijns heils? . . .

Is het waar op onze lippen: Ik vermag alle dingen? . . .

Neen; en toch, Gode zij dank, ja!

Neen, als we zien op onszelf, op de zwakheid onzes vleesch, want dan vermogen we in één woord niets. Neen, als we onze kracht in onszelf, in eigen vleesch zoeken, want dan blijkt het spoedig, dat zulk zoeken ijdel is. Neen, als we uit het vleesch leven, want dan is er niets dan klagen en murmureeren en bezwijken in tijden van tegenspoed, niets dan ijdele zelfverheffing en zoeken der wereld in tijden van voorspoed.

Ja, als we met den apostel mogen zeggen en ook metterdaad zeggen: door Christus, Die mij kracht geeft!

Letterlijk: in den mij sterkenden Christus vermag ik alle dingen!

't Wil allereerst zeggen, dat wij in Christus zijn, dat we in Hem zijn ingelijfd door een oprecht geloof, zoodat we ééne plante met Hem geworden zijn, zoodat we uit Hem leven, zooals de rank uit den wijnstok leeft. 't Wil zeggen ook, dat Hij alleen en voortdurend de kracht is van onze kracht, het licht van ons licht, de wijsheid onzer wijsheid, het leven van ons leven. Onze kracht is nooit in ons. Ze is altijd in Christus. Ze vloeit ons voortdurend uit den levenden, aan Gods rechterhand verhoogden, alle macht in hemel en op aarde bezittenden Christus toe. 't Wil eindelijk zeggen, dat we welbewust door het geloof onze kracht ook in Hem zoeken en vinden en uit Hem trekken. Dan gevoelen we en belijden we altijd weer en voortdurend onze eigene ledigheid, zwakheid, ellendigheid, zonde, neiging tot afwijking van den levenden God, rebellie en murmureering, wereldschgezindheid, waardoor we kleven aan het stof, om Zijnen rijkdom te zien, te erkennen, te begeeren, en door het geloof uit Zijne volheid te putten ook genade voor genade . . .

In den mij sterkenden Christus!

En dan, ja, in dat bewustzijn des geloofs mogen we gerust roemen: ik vermag alle dingen!

Onze roem is dan geen roemen in onszelf, geen verkondigen van eigen eer en grootheid, maar een groot maken van den roem van Christus Jezus onzen Heere!

Onze roem is dan niet ijdel en zal nimmer beschaamen.

Immers is Christus een onuitputtelijke Bron van kracht! Hij is toch de Immanuel, God met ons. En als de Middelaar Gods trekt Hij onmiddellijk al Zijn kracht uit den Eeuwige, de oneindige, onuitputtelijke Fontein des levens, der kracht en aller genade.

Hij uit God, wij uit Hem!

In mystieken zin door het geloof uit Hem levend. Maar ook welbewust door datzelfde geloof ons wendend tot Hem zooals Hij ons geopenbaard is in de Schriften.

Gefundeerd en vast! Aldoor opwassend in Hem!

Dan mogen en kunnen we naar waarheid roemen: Alle dingen vermag ik!

Ik vermag alle dingen!

Zalige ervaring en heerlijke verzekerdheid des geloofs! Overwinningsroem in Christus Jezus onzen Heere!

Ervaring, want als persoonlijke belijdenis van hetgeen de apostel had ervaren, keer op keer, in het verleden, in allen strijd en alle worsteling, in elken weg en in alle omstandigheden, komt dit woord hier voor. Niet allereerst als persoonlijke verzekering van wat hij weet te kunnen in de toekomst, maar als een getuigenis van hetgeen hij reeds had gemaakt en ervaren van den hem sterkenden Christus, spreekt de apostel van dit

vermogen tot alle dingen! Hij had het geleerd door ervaring: in den mij sterkenden Christus vermag ik alle dingen! Zoo was het in het verleden. Zoo is het thans. Zoo ben ik verzekerd, dat het in de toekomst zijn zal!

En zoo is het de ervaring van allen die uit Hem leven!

Zalige ervaring, omdat het ons doet smaken, dat we waarlijk in Hem zijn!

Zalig, omdat dit leven des geloofs ons vrede geeft!

Zalig, omdat het de overwinning is!

De overwinning over alle dingen!

H. H.

EDITORIALS

Bibles And Bible Reading

What is known as the Scofield Bible is so called merely because it is a reference bible edited by Cyrus Ingerson Scofield.

Scofield was born in Lenawee County, Mich., Aug. 19, 1843. He was reared in Wilson County, Tenn., and enjoyed a private education. During the Civil War he served in the army of Northern Virginia under general Lee and received the Cross of Honor for his display of valor in the battle of Antietam.

In 1879 he was converted and desired to serve the Lord in the ministry of the word, to which ministry he was ordained in 1882. He was pastor of the First Church (congregational) of Dallas, Tex., from 1882-95, then served the Moody Church of Northfield, Mass., from 1895 to 1902. Since that time he traveled and lectured extensively both in Europe and in America, visiting especially many centers of biblical learning in the interest of the task he had set himself to accomplish, the editing of a new reference bible.

This bible was published first in 1909 and edited anew in 1917, after it had been enthusiastically received and enjoyed several and large printings in different parts of the world. In his preface to the edition of 1917 Dr. Scofield writes:

"The Scofield Bible has now been nearly eight years in the hands of the Christian public. The editor would be more, or less, than human if he were not profoundly grateful, not only, nor chiefly, for the large sale accorded to it, but rather for the assurances which have reached him from every part of the earth of blessing through its use.

"That this testimony has come in part from great biblical scholars has been most gratifying, but it has been an especial cause of gratitude to know that the plain people of God in their homes, and far away missionaries in heathen lands have been helped to a

clearer and more spiritual apprehension of the Word of God."

So much as to the history and reception of this Scofield Reference Bible.

As to the occasion of the publication of this Reference Bible, the editor informs us in an introduction that through thirty years of study as a Bible student and lecturer the conviction grew upon him, that all the different editions of the Bible, however excellent and useful, left much to be desired. He gradually formed a conception of an edition of the Word of God that would combine all the elements necessary to facilitate the study and intelligent use of Scripture. To these elements belong the following.

1. A new system of connected topical references, by which all the great truths of the Bible are traced through the whole of Scripture, so that the reader is enabled easily to follow their revelation and unfolding.

2. The results of years of Bible study by most eminent scholars and spiritual men, which as such are inaccessible to the average reader, are embodied in notes and definitions and summaries of the Scofield edition. The author claims that merely personal views and interpretations have been rejected.

3. Helps to understanding the text, difficult passages, etc. have been provided in marginal and foot notes on the very pages on which these texts occur.

4. The Bible contains summaries on the whole teaching of Scripture on certain subjects at the end of the topical lines of reference with regard to those subjects. These summaries purpose to guard the reader against "hasty generalizations from a few passages or proof texts".

5. The great words of Scripture are defined in simple terms. Such words namely, as adoption, atonement, church, conversion, propitiation, reconciliation, redemption, justification, etc., etc.

6. All the sixty-six books of the Bible are provided with an introduction and analysis.

7. The whole of the Scofield Bible has, while maintaining the division into chapters and verses as in the Authorized Version, been divided into paragraphs under separate sub-heads.

8. The remarkable results of the modern study of the Prophets have been added in expository notes. These notes are supposed to be a help to understand Prophecy to the average reader to which this portion of the Bible has long been closed by "fanciful and allegorical schemes of interpretation".

9. The edition contains an analysis of "the greater covenants of God" and shows their relation to each-other and to Christ.

10. The Scofield Bible distinguishes the "dispensations".

11. It gives the preference to the Authorized Version, though "such emendations of the text as

scholarship demands have been placed in the margins of this edition”.

From these brief remarks our readers will be able to form some conception of the purpose the editor had in view in publishing this edition of the Bible as well as of its contents.

I have met people who seemed to think that the Scofield Bible was different from the simple editions of the Word of God we are accustomed to use in our homes, that it offered a different text of Holy Scripture.

This is, of course, not true.

The Scofield Bible contains the same text of Scripture as the Authorized Version.

Its distinct features must be found in the references, marginal and footnotes, analyses and paragraph-heads, summaries and expositions.

But these are so abundant and so interspersed with the text of Holy Writ, that this edition of Scripture is very emphatically a Scofield Bible. It makes you look at the Bible through Scofield spectacles. And it cannot be said that these spectacles are not distinctly colored. When the editor writes in his introduction that all expository novelties and merely personal views and interpretations have been rejected, he may inform us, perhaps, as to what were his sincere intentions, he certainly did not succeed in carrying out his intentions. In fact, nothing is more besides the truth than this statement.

He that reads the Scofield Bible cannot help reading Scofield first and afterwards the Bible.

He cannot help reading the Bible as Scofield read and interpreted it.

And this is my first and chief objection to the Scofield Reference Bible and all similar editions of the Word of God.

I hope to substantiate these statements and give my reasons for my objection to this feature.

H. H.

A Protest And Its Answer

With a little good will (I mean by good will the will to enter into the material and essential meaning of the protest of the protestant) the synod would not have adopted the following paragraph of its answer: graph of its answer:

“The protest denies what is taught in the Canons of Dordt, II, 5, in the following passage quoted from 2, B:

“We deny that grace of salvation is an offer to anyone, but we accept as scriptural that grace of salvation is the glad tiding of promise gives and delivered to God’s own elect and them only.”

“Your committee draws particular attention to the

positive definition of grace or salvation given in the last clause according to which the glad tiding of promise is given and delivered only to God’s own elect, and to them only. But the Canons state:

“.....which promise ought to be declared and published to all nations and to all persons promiscuously and without distinction, to whom God out of his good pleasure sends the gospel (II, art. 5).”

I claim:

1. That the committee that composed this answer does not represent the true meaning of the protestant in this paragraph.

2. That, although the wording of the protest left room for the committee to misinterpret the protest as they did, yet, with a little good will (as above) they could very well have discovered the true meaning of the protestant.

3. That the fact that the committee quotes the article of the Canons only in part leaves the impression that they also really understood the meaning of the protestant, for the first half of the article, which the committee did not choose to quote, would exactly justify the protestant if his words are interpreted correctly.

Let me explain.

The meaning of the protestant’s words is surely not, that the gospel is preached by men only to the elect. To maintain this would be sheer foolishness. Who would deny that the gospel is and must be preached to men promiscuously? Yet, that is the interpretation the committee places upon the words of the protestant. They make a fool of the protestant! An utter fool! This surely is no proof of good will. The committee was not very serious. They were not very willing to understand the protest rightly and enter into the real point at issue. The committee also knew very well, that the point as they state it never had been the point at issue between the defenders and the antagonists of the Three Points.

Now, it is true that to anyone that is none too willing to understand the words of the protest correctly the wording gave occasion to the interpretation the committee offered. “Grace or salvation is the glad tiding of promise given and delivered to God’s own elect and to them only”. Such is the wording of the protest. The interpretation is apparently possible: the gospel is preached only to the elect. And the committee, not intentionally distorting the meaning of the protest, yet, not any too willing to enter into the question at issue, made use of the occasion. Yet, especially in view of the fact that such an interpretation would presuppose the protestant to be an utter fool, the committee could very well have discovered the true meaning of the protestant’s words. There is a contrast in the paragraph of the protest. The contrast is: Grace or salvation is no offer but it is the glad tiding of promise given and delivered to the elect only.

The subject, therefore is: grace or salvation.

The sense of the clause: "grace or salvation is no offer" is, of course: grace or salvation is not realized, effected by an offer on the part of God which must be accepted by man.

The contrast demands that the second clause be interpreted as meaning: grace or salvation is the glad tiding of promise given by God and delivered by God efficaciously to the elect only.

The question, therefore, is not at all to whom the gospel ought to be preached by men.

On the contrary, the question is: what is grace or salvation? How is it effected?

And the answer is: not as an offer, neither by means of an offer on the part of God; but by means of the glad tiding of a promise which promises something to the elect only and which God delivers to none other than the elect. Thus understood (and this was very evidently the meaning of the protestant) it states the truth and nothing but the truth. It is the truth which the committee could not have gainsaid, but which is, indeed, denied by the First Point of 1924.

It is true, that God promises in all His Word salvation only to the elect. He swears by Himself that He shall realize the promise to the elect, the heirs of the promise, Heb. 6:16-18. And nowhere does He promise anything at all to the reprobate ungodly. The contents of the promise of the gospel is always such that it pertains only to the elect and to none other. Hence, I can surely say that salvation is no general offer, but the glad tidings of promise given only to the elect.

It is also true that this glad tiding of promise is (not preached by men but) delivered by God only to the elect. In the first place because the contents of the promise is always such that it pertains to the elect only. But in the second place, too, because this promise is not offered but efficaciously delivered by Him through His irresistible grace to the elect only, so that they receive and embrace the promise.

That is what the protestant meant.

And he did not only mean this, but to anyone that will carefully read his words and has the good will correctly to interpret them, his words also convey that meaning and do not convey the meaning the committee imposed on his words. It was not necessary to make of the protestant a fool.

And now the quotation the committee offers from the Canons.

To say the least it looks suspicious that they quote only the last half of that article.

The committee that served the synod of 1924 with their advice in regard to this matter acted similarly with respect to Canons III, IV, 4. And the circumstances are similar too. Had the committee of 1924 quoted the entire article they would have proved the exact opposite from that which they intended to prove by quoting only the first half. And had the committee

that composed the answer to the protest we are now discussing, offered the entire article from which they quote only the latter half, they would have justified the protestant.

How does the first half of the article read? As follows:

"Moreover, the promise of the gospel is that whosoever believeth in Christ crucified, shall not perish but have everlasting life".

What is the promise of the gospel?

Deliverance from eternal destruction and the gift of everlasting life.

To whom does the promise pertain?

To them that believe in Christ crucified.

Who are they that believe?

The elect.

To whom, then, is the glad tiding of promise given by God? To the elect and to them only.

The protestant was right. The committee and the synod ought to have justified him.

And they should have retracted the First Point as unreformed.

H. H.

NOTICE

The Ladies' Aid of the First Protestant Reformed Church at Grand Rapids, will sponsor, D. V., its first lecture of the season November 8, at 7:45 P. M., in the above named Church.

Rev. M. Gritters of Holland, Mich., will be the speaker.

Topic: "The Conquest of True Prophecy," Rev. 6:2. Musical and instrumental numbers will be rendered.

The offering will be for the C. S. B. A. (Christian School Benevolence Association).

Come and enjoy this timely and instructive lecture. All welcome.

Dates of lectures for the months of January and March have been reserved.

Please, note change of date!

The Committee

"Verblijdt u ten allen tijde. Bidt zonder ophouden. Dankt God in alles." Er bestaat nauwer verband tussen deze drie dan wij gewoon zijn te erkennen. De blijdschap zal altijd toenemen, naarmate het gebed en de dankzegging meerder wordt.

Heeft iemand u beleedigd—vergeldeet geen kwaad met kwaad. Hebt ge verkeerd gedaan—kom er openlijk voor uit; zoo niet—laat het over aan God. Wij moeten boven de dingen staan, en niet denken aan de onvriendelijke bejegeningen, maar hieraan, hoe we de zielen tot zegen kunnen zijn.

Strange Reasonings

The Banner for October 12 contains an article from the pen of the editor, Rev. H. J. Kuiper, from which it again appears that the contention to the effect that the views of the late Prof. W. Heyns struck deep root in the hearts of the divines in the Christian Reformed Churches is only too true.

Under the caption "The Right and Wrong Use of the Covenant" the reverend wrote:

"There is a right way but also a wrong way to use the precious doctrine of the covenant.

"The right way is to stress the peculiar spiritual advantage which our covenant children enjoy but also the special responsibilities devolving upon them as 'heirs of the kingdom of God'.

"We do not at all believe in emasculating the covenant promise given to our children by explaining it to mean merely that if they, upon coming to years of discretion, believe in Jesus Christ they will surely be saved. If this only is the covenant promise, there is no advantage whatsoever in being a covenant child. That promise is nothing more than the gospel invitation which comes to all men, whether they are born of god-fearing or of godless parents."

"Neither do we do justice to the covenant position of our children by declaring that their only advantage above other children is that their Christian training makes it much easier for them to turn from sin to God than for those born and reared outside of the Christian Church."

"Our baptized children, like the Jews of Christ's day, are 'the sons and daughters of the kingdom.' They have the promise that God will be their God. Theirs is the promise of the Holy Spirit, according to Peter's emphatic declaration in his Pentecostal sermon. This means that the Spirit of God works in the hearts of believers *but also in the hearts of their children*. The evidence for this is clear and undisputed. True enough, experience shows plainly that not all baptized children are regenerated; but it also proves just as conclusively that the great majority of Christians are those whose parents feared God and believed in the Lord Jesus Christ. God perpetuates his Church from generation to generation. There is only one explanation for this: God fulfils his promise that he is the God of believers *and their seed*. Though not a few of those who received baptism as infants go astray and die in their sins, the number of such lost covenant children would be much smaller if parents were more prayerful and faithful in bringing up their children for Christ. God's promise to the covenant child is a very definite and sincere promise; but let it be remembered that it was given *in the form of a promise to the parents*. 'I will be God unto thee and to *thy seed after thee*.' This clearly implies that the fulfilment of the promise or-

dinarily depends upon the believing acceptance thereof by the parents. That promise is realized in the way of their prayers and tears and labors".

Mark the statement, "We do not at all believe in emasculating (castrating, depriving of virility and vigor, thus rendering null and void. G. M. O.) the covenant promise given to our children by explaining it to mean merely that if they, upon coming to years of discretion, believe in Jesus Christ they will truly be saved".

Let us grasp the implication of this assertion. Consider that to explain the covenant to mean that if our children, coming to years of discretion, believe in Jesus Christ they will be saved, is to assure them that, whereas only the elect of God do believe, the elect and they only will be saved. Thus according to his very own statement, the reverend is opposed to the doctrine that "the Lord knows them that are his (II Tim. 2:16)," that "they are not all Israel, which are of Israel," that "neither, because they are the seed of Abraham, are they all children," but that "in Isaac shall thy seed be called," that they which are the children of the flesh, are not the children of God, but that the children of the promise are counted for the seed (Rom. 8:7, 8). "If this only is the covenant promise," wrote the reverend, "(the promise to the effect that God will surely save his elect) there is no advantage whatever in being a covenant child. That promise is nothing more than the gospel invitation which comes to all men, whether they are born of god-fearing or of godless parents." The reverend has it then that the promise made unto the covenant seed, unto all those born of believing parents, elect and reprobate alike (in Kuiper's article the term *covenant seed* signifies all the children born of believing parents, reprobate and elect alike), is something more than the declaration made to all men, head for head, that Christ will save His people (the elect) from their sins, that all men head for head are in duty bound to believe, that a person who believes, that is, that the man, every man, in whose heart God genders a living, saving faith, and who thus possesses the evidence in him that he is of Christ's elect sheep, will be saved. The promise, as proclaimed unto covenant children is something more than this. What, according to brother Kuiper, may this "something more" be? He tells us. Attend to this from his pen, "Our baptized children, like the Jews of Christ's day, are 'the sons and daughters of the kingdom.' They have the promise that God will be their God. Theirs is the promise of the Holy Spirit, according to Peter's emphatic declaration in his Pentecostal sermon. This means that the Spirit of God works in the hearts of believers but also in the hearts of their children."

As in the reverend's article, the term "covenant children" signifies also the reprobate seed, (this is evidence from the entire argument and from such state-

ments as, "True enough, experience shows plainly that not all baptized children are regenerated), the meaning of what he here penned down is, 'Our elect and reprobate children, like the Jews of Christ's day, the children of the flesh as well as the children of the promise, are all without distinction and in the true sense the sons and daughters of the kingdom. They all, reprobate and elect alike, have the promise that God will be their God. Theirs, reprobate and elect, is the promise of the Holy Spirit, according to Peter's emphatic declaration in his Pentecostal sermon. This means that the Spirit of God works in the hearts of believers but also in the hearts of their children (reprobate and elect)'.

Let me, before I proceed, show that in this article of Kuiper, the expression "covenant seed" stands for reprobate and elect alike, yea, rightly considered, for the reprobate seed only. Mark once more the statement: "If this only is the covenant promise (the promise, namely, that God saves His elect only, G. M. O.), there is no advantage whatsoever in being a covenant child".

This statement certainly cannot be made to apply to the elect seed. For this seed, the children of the promise, have *all* the advantages. Consider that God is their God and Saviour in Christ Jesus, that they are the possessors from the point of view of right, of absolutely all things, which they also will actually receive at the return of Christ. Thus the elect seed have the promise. To them the promise is proclaimed as being theirs. In agreement herewith the love of God is shed abroad in their hearts. Being thus reclaimed from death, they have power to embrace and live by the promise, and the Spirit of God testifieth with their spirits that they are God's children. They are saved to the uttermost. They thus possess all the privileges and advantages. It follows therefore that Kuiper's reasoning must of necessity turn on the reprobate. Yet it is evident that Kuiper had before his mind both the elect and the reprobate seed.

However, to make the reasoning of the article turn on the elect is to reduce it to abject nonsense, as one then makes the writer say, that if the promise implies nothing more than that God actually saves His elect and gives them all things, the elect have no advantages, no privileges, have nothing; that thus though they eternally possess all things, and are saved, they possess nothing and are doomed. But this reasoning is not rational. The reasoning therefore must be made to turn on the reprobate seed. But even as turning upon this seed, it still spells nonsense, if connected with the doctrine of a sovereign grace.

So then, to give to the article a semblance of reasonableness, the term "covenant seed" must be made to signify reprobate and elect alike and be defined as a seed comprised of creatures with a free will, whom God is striving to save and will save if He can. This

is actually the doctrine that one encounters in Kuiper's article.

According to Kuiper, then, the children of the covenant, reprobate and elect alike, have in distinction from those outside, the heathen, the promise that God is their God and will thus save them unto eternal life. This is the "something more" that they possess.

Now aside from the fact that the above conception is Pelagianism of the purest wool, the reverend failed to make his point and even pitted himself against his own view of things. Consider that in the thought-structure of the reverend, the concept "gospel invitation" is representative of an action that consists in sincerely offering to those outside the covenant Christ and all His benefits, consists therefore in declaring by implication unto non-covenant people, elect and reprobate alike, that Christ is their Saviour and actually means to save them unto eternal life, that, if He fails in this, it is because His saving grace is no match for the perverse will and hard heart of the sinner. I ask in all candor, what more can be proclaimed to covenant children?

That it is actually Kuiper's view that what should be proclaimed unto covenant children, reprobate and elect, is that God as to His inmost desire is their God and means to save them, is evident from his sermon on the first point of Syond of 1924. I quote: "A certain Christian has well said, 'Our God is a just God but not a cruel God.' He has no pleasure in the misery of any of His creatures. He sends the wicked *earthly* blessings as the fruits of His kindness, in order to convince them of His sincere willingness to bestow upon them greater gift of salvation in Christ". Here it is stated in unmistakable terms that God is sincerely willing to bestow upon them (the reprobate wicked, of course) the greater gift of salvation in Christ. This then is the distinct advantage accruing from the covenant for the reprobate covenant child.

Wrote Kuiper: "Neither do we do justice to the covenant position of our children (reprobate and elect) by declaring that their only advantage above other children is that their Christian training makes it much easier for them to turn from sin to God than for those born and reared outside of the Christian church."

The plain implication of this statement is that it is indeed easier for covenant children, reprobate and elect, to turn from their sin to God than for those born and reared outside of the Christian Church. Is the sentiment here expressed in accord with Scripture? Surely no. Speaking now first of the reprobate seed, then the very reverse is true. In the epistle to the Hebrews, we come upon a scripture that reads: "For it is impossible for those who were once enlightened, and have tasted of the heavenly gift, and were made partakers of the Holy Ghost, and have tasted the good word of God, and the powers of the world to come, if they shall fall away, to renew them again unto

repentance; seeing that they crucify unto themselves the Son of God afresh, and put him to open shame" (Heb. 6:4, 5, 6). The reprobate covenant member is one who crucifies unto himself the Son of God afresh. To bring him to repentance is impossible. Nowhere is this stated of the heathen. And why should it be easier for the elect covenant member than for the heathen to turn from sin to God? Is not he as well as the heathen by nature dead through trespasses and sin? The natural man, be he heathen or one born in the covenant, hates Christ, will have nothing of His salvation and rushes forward on a way that leads to perdition. Such is the plain teaching of Scripture.

What could Kuiper then have had in mind when he penned down for the benefit of his readers that it is easier for one born in the covenant to turn to God than for those born and reared outside the church? If it be considered that in Kuiper's article the term "covenant children" signifies both the reprobate and the elect seed, and this elect seed in its unregenerated state (Kuiper, certainly, did not mean to emphasize that it is easier for a regenerated elect covenant child, for a child of the light, to turn to the Lord than for a heathen dead in sin), it will be discerned that the thought actually conveyed is plainly this: The heathen, too, have power to seek after God. But the (reprobated and unregenerated elect) covenant seed can do so with greater ease. And what may be the reason for this? Attend to Kuiper's answer: "The Spirit of God works in the heart of believers but also in the hearts of their children." This sentence, as forming a integral part of Kuiper's article conveys the thought (and only this thought) that the Holy Spirit works in the hearts of the reprobate and unregenerated elect seed of the church. So then, in this seed, such is the view, operates a certain grace, not regenerating, but yet by its operation empowering this seed to turn with greater ease from sin to God. And whereas, so Kuiper informs his readers, it happens that covenant children, having come to years of discretion, perish in their sins, it must be that as many of them as resolve to repent, do so by an act of their own free will. This must also follow from the fact that though they perish, God willed to bestow upon them the greater gift of salvation. This is the advantage of being born in the covenant. What have we here? All the tenets of Heyns' theology.

Further. "The evidence for this," wrote Kuiper, "the evidence for this operation of the Holy Spirit in the hearts of the reprobate and unregenerated elect seed whereby it is empowered to seek with greater ease after God) is clear and undisputed." What may this clear and undisputed evidence be? Kuiper's answer: "True enough, experience shows plainly that not all baptized children are regenerated; but it also proves just as conclusively that the great majority of Christians are those whose parents feared God and believed

in the Lord Jesus Christ. God perpetuates the church from generation to generation. There is only one explanation for this: God fulfils his promise that he is the God of believers and their seed."

Mark the clause: "God fulfils his promise that he is the God of believers and their seed." True He does. But in respect to whom does He fulfil His promise? Also Kuiper's answer must be: In respect to the elect seed only.

What then is Kuiper's message to his readers in the article with which we here have to do? It is this: God is sincerely willing to bestow the gift of salvation upon the reprobated and elect seed alike. They all have the promise that God will be their God. In agreement herewith He by the gracious operation of His Spirit also actually empowers this reprobated seed and the unregenerated elect to turn from sin to Him and appropriate His salvation. The clear and undisputed evidence of this is that He is firmly decided by Himself (Kuiper also believes in a sovereign election) to save His elect seed only and thus to fulfil in respect to this seed His promise. Astounding! What reasoning! What evidence! And this is the right way to preach and to teach the covenant. This is to do full justice to the covenant promise.

Quite in agreement with the above view, is the statement that ordinarily the fulfilment of the promise *depends* "upon the believing acceptance thereof by the parents" that is, upon their willingness to pray for and labor with their children. As if the fulfilment of the promise can depend on any other will but that of God! As if the faithfulness of the parents is not of Him but springs from them!

Kuiper also declared that God is sovereign in saving sinners even when they are covenant children. Attend to this from his pen:

"We dare not say that not a single covenant child would be lost if all Christian parents made earnest and wise efforts to train for the Lord and his kingdom. Cain and Abel, Esau and Jacob, received the same training, as far as we can judge; yet Cain and Esau were reprobate, while Abel and Jacob were saved. Scripture records the wickedness of the sons of Samuel while it does not give a single hint that the latter was remiss in his duty as a father. We believe that such cases are exceptional, but they do occur, even today. Perhaps the reason God makes exceptions to his promise is to remind us that he is, after all, sovereign in saving sinners, even when they are covenant children. He would not have us stress the covenant so as to forget election any more than he would have us emphasize election at the expense of the covenant."

So then, God reminds us that He is, after all, sovereign by making exceptions to His promise, that is, by promising and not fulfilling, by failing to keep covenant trust, and thus not by granting His promise to whom He will and by refraining from granting His

promise to whom he will. In expressing our surprise, words fail us. Astounding! is all we can cry.

Wherein, according to Kuiper, does this misuse of the covenant consist? Let us hear him on the matter:

"But when do our sons and daughters begin to show this? *When they, upon coming to years of discretion, refuse to confess Christ and to forsake the sinful world for his sake.* We have heard of cases where non-confessing members of the Church, who were over twenty years of age and therefore had reached the age of spiritual discrimination, and who died without giving any definite proof of loving Christ and his kingdom, were pronounced saved on the ground that they were covenant children. This appears to us to be a serious misuse of the covenant doctrine. It seems to rest upon the wrong assumption that the prerogatives of the covenant make regeneration and conversion unnecessary—as if that covenant were a sort of short-cut to salvation for the specially privileged and a substitute for the harder road of personal repentance and conversion."

It appears then that the misuse of the covenant consists in this: To pronounce non-confessing members of the church, who died without giving any definite proof of loving Christ, saved. Why must this action be branded a misuse of the covenant, if it be true that, as the reprobate seed have the promise and that in accordance herewith God is sincerely willing to save them? Kuiper's answer to this reads: "It (this action consisting in pronouncing non-confessing members who die in their sin, saved) seems to rest upon the assumption that the prerogatives of the covenant make regeneration and conversion unnecessary—as if the covenant were a sort of short-cut to salvation for the specially privileged and a substitute for the harder road of personal repentance and conversion."

In other words, though all (reprobate and elect alike) have the promise, though God is sincerely willing to save all, He will cast into the fires of eternal hell those who by their obstinacy, by their refusal to repent, made it impossible for Him to place in their actual possession the content of the promise, otherwise said, to actually save them. Hence, they who are unwilling to be converted, need not reassure themselves by the reasoning that, being the objects of God's love and possessing the promise, they will not perish. This reasoning is false. To preach it is to misuse the covenant. Conversion is necessary.

What, according to Kuiper, would be the result, if this erroneous covenant view should prevail? Wrote he:

"If the erroneous covenant view should prevail among us, our preaching and teaching are bound to lose their evangelical flavor; the summons to conversion will either not be heard or will be heard as a muffled sound; the many warnings against covenant unfaith-

fulness with which the words of the prophets and of Jesus abound will be slighted in our preaching; and the intense evangelical earnestness which characterized the preaching of John the Baptist, of our Lord himself, of Paul and all the other apostles, will be fatally wanting."

Here Kuiper warns us that the result of the rejection of his Pelagianism is that the summons to conversion will either not be heard or will be heard in a muffled sound. This contention is altogether correct if it be made with respect to the gymnastics of your modern revivalist. So Kuiper means to tell us that the intense evangelical earnestness which characterized the preaching of John the Baptist, of Christ, of Paul and all the other apostles, sprang from his (Kuiper's) Pelagian conception of God, of the gospel, and of man!

What now, according to Kuiper, is the truth of the whole matter? "The truth of the whole matter is that that grace which God promises to his covenant children (reprobate and elect) is precisely the grace which is needed for a new heart and a new life. "Hence, let the preacher," so Kuiper continued, "exhort them (they needing a new heart, they dead in sin, G. M. O.) with all earnestness to pray and seek for that grace, pleading on the promise of their covenant God." But how can they, dead in sin, pray and seek? All have power to do this with ease, as in the hearts of all Christ works with His Spirit.

Will Dr. Beets now be convinced that Heyns' views prevail in his circle? Will he now be ready to openly admit that his appraisal of Hoek's remarks was wrong? I fear he will not. But what he and the brethren in the Christian Reformed Churches will do is to continue to make much ado about the "Afscheiding" as if they in the three points have not departed from the truth for which the leaders of the aforesaid movement were so despitely treated.

G. M. O.

On November 8th, the Lord willing, our beloved parents,
PETER NIEWYK, SR.

and

BERTHA NIEWYK—Nienhuis,

will commemorate their 50th wedding anniversary.

We thank the Lord for the gracious care He has bestowed upon them in the past and sincerely hope and pray that He may spare them for each other, and for us for many years to come.

Their grateful children,

Mr. and Mrs. John Niewyk
Mr. and Mrs. John Dertien
Mr. and Mrs. Edward Niewyk
Mr. and Mrs. Henry Pekelder
Mr. and Mrs. Albert Niewyk
Mr. and Mrs. Peter Niewyk, Jr.
Mr. and Mrs. Foster Wierenga
Mina Niewyk

13 grandchildren

Grand Rapids, Mich., 1121 Sigsbee St.

Afgeketst

De synode der Christelijke Gereformeerde Kerken in Nederland, die in het begin van September dit jaar vergaderde te Zwolle, heeft het voorstel van de Gereformeerde Kerken aldaar, om elkander door een samenspreking te zoeken en indien mogelijk kerkelijke eenheid tot stand te brengen, radikaal afgeketst.

Wij lazen dienaangaande in *De Wekker* van 14 Sept. l.l., het volgende:

"Na opheffing van de comité-vergadering werd aan de orde gesteld de behandeling van het schrijven van de Deputaten der Gen. Syn. van de Geref. Kerken, waarin verzocht werd of de Chr. Geref. Kerk bereid is, met de Geref. Kerken saam te spreken over wat verdeelt, en over de wijze, waarop de door God gewilde kerkelijke eenheid zou kunnen verkregen worden.

"Namens de inzake deze materie benoemde Deputaten rapporteerde Ds. W. Kremer. In het rapport werd o. m. gewezen op de diep te betreuren kerkelijke gedeeldheid. Op grond van in het Rapport omschreven redenen kwamen Dep. tot de volgende conclusies:

"a. dat de Chr. Geref. Kerk zeer zeker diep betreurt de oorzaken van het gescheiden leven en daarom vraagt, hoopt en bidt, dat de Geref. Kerken die oorzaken wegnemen.

"b. dat Dep. der Geref. Kerken geantwoord worde, dat de Chr. Geref. Kerk den voorslag van een samenspreking moet afwijzen om de in het Rapport genoemde en dus te vermelden redenen. (Genoemd worden kerkrechtelijke, confessioneele en practische bezwaren.)

"c. dat aan de Gen. Syn. der Geref. Kerken een schrijven worde verzonden als door Uwe Dep. in concept hierbij aan U wordt aangeboden.

"Nadat nog enkele afgevaardigden over deze gelegenheid het woord gevoerd hadden, werd de morgenzitting door Prof. G. Wisse gesloten met dankgebed".

Dit antwoord is meer dan een eenvoudige verwerping van het verzoek der Gereformeerde Kerken.

Het is een slag in het aangezicht dier Kerken!

Wie gelet heeft op het besluit van de synode der Gereformeerde Kerken te Middelburg in deze zaak; wie gelezen heeft de missieve aan de Christelijke Gereformeerde Kerken door deputaten der Gereformeerde Kerken in betrekking tot deze zaak verzonden; wie de bespreking dezer zaak in verschillende bladen en kerkboden eenigszins heeft gevolgd, zal mij zeker toestemmen, dat het niet teveel gezegd is, als ik dit antwoord karakteriseer als een slag in het aangezicht der Gereformeerde Kerken.

Het wenschelijke van de voorgeslagen poging tot vereeniging laat ik nu buiten bespreking.

Doch stel u voor. Iemand trekt het boetkleed aan, betreurt het voor den Heere, dat hij gescheiden met u

leeft, belijdt, dat dit hem tot zonde voor God is geworden, zoekt toenadering, spreekt de hartelijke begeerte uit om te verzoenen en te vereenigen, verzoekt u vriendelijk of ge hem met het oog op een mogelijk uit den weg ruimen der geschillen niet zoudt willen ontvangen om een samenspreking te houden en kleedt dit zijn verzoek in de meest beleefde en broederlijke termen

En gij zegt tot hem: Gij, huichelaar, gij weet zeer wel, dat de oorzaken van ons gescheiden leven alleen bij u liggen! Gij weet dat zoo wel, dat ik alle poging uwerzijds om over deze oorzaken te spreken eigenlijk niets anders dan aanstellerij vind. Zulk een samenspreking wijs ik dan ook absoluut en finaal van de hand. De mogelijkheid, dat er ook bij mij schuld kan liggen van ons gescheiden leven, geef ik zelfs geen oogenblik toe. Ruim dus zelf die oorzaken uit den weg en de zaak is in orde. Twee zijden zijn er aan deze zaak niet. Tot tijd en wijle gij u dus gereinigt hebt van uwe zonden is de zaak tusschen ons afgedaan en behoeft ge nooit weer bij mij aan te kloppen om te verzoenen.

Zoo deed de Christelijke Gereformeerde Kerk in Nederland.

En dat noemen wij een slag in het aangezicht.

Het ware beter geweest, indien de synode der Christelijke Gereformeerde Kerken eenvoudig *neen* had geantwoord op het verzoek der Gereformeerde broeders.

't Ware niet zoo hard geweest!

En ook niet zoo eigenwijs. En ook minder hoogmoedig. En meer broederlijk.

Maar meer betoon van kracht in den Heere zou het geweest zijn, indien de synode der Christelijke Gereformeerde Kerken het verzoek tot een samenspreking had aangenomen.

Als men weet sterk te staan, zooals bovenstaand antwoord geeft te vermoeden van de Christelijke Gereformeerde Kerken, dan vreest men geen samenspreking met degenen, die van ons verschillen.

Een slag in het aangezicht lijkt wel op een beëtooning van kracht, maar 't kan toch ook een bewijs zijn, dat men zijn zwakheid gevoelt.

En ik moet eerlijk bekennen, dat het antwoord der synode aan de Gereformeerde broeders op mij den indruk laat, dat men zich al te bewust is van eigen zwakheid. Men heeft den moed niet om de "confessioneele, kerkrechtelijke en praktische bezwaren" met de Gereformeerden te bespreken.

Intusschen worden de Gereformeerde broeders door deze afketsing wel wat zwaar op de proef gesteld.

Ze zullen den Christelijke Gereformeerden de andere wang toch ook moeten toekeeren.

En we zullen met belangstelling nagaan, hoe dit antwoord door hen zal worden ontvangen.

H. H.

TUSSCHEN TWEE VUREN

Intusschen komen de Christelijke Gereformeerde Kerken ten onzent op deze wijze wel ietwat tusschen twee vuren te staan.

Immers zijn zij corresponderende zusterkerken net beide, de Gereformeerde en de Christelijke Gereformeerde Kerken in Nederland.

De synode dezer kerken had Ds. I. Van Dellen van Denver, Colorado, afgevaardigd om haar bij de synode der Christelijke Gereformeerde Kerken in Nederland te vertegenwoordigen en hare groeten over te brengen. Dit heeft de afgevaardigde gedaan. En de rede, die hij daarbij hield lazen we in hetzelfde nummer van *De Wekker* als waaruit we boven aanhaalden.

Onder meer sprak Ds. Van Dellen het volgende:

“De Synode der Chr. Geref. Kerk in Noord-Amerika heeft mij opgedragen in dit herdenkingsjaar der Afscheiding U als zusterkerk te groeten in den Heere.

“Het wordt ons als Kerken in de oude en in de nieuwe wereld beide vergund te gedenken, wat onze trouwe God een eeuw geleden in de Afscheiding wrocht. En waar we Zijnen grooten naam hiervoor prijzen, voelen we ons meer dan ooit getrokken tot hen, die met ons uit denzelfden steenrots zijn gehouwen.

“Onze synode was er zich wel van bewust, dat geindertijd bezwaar hadt met ons in nadere correspondentie te treden. Daarom aarzelde ze een oogenblik mij tot u te zenden. Doch het bloed kruipt waar het niet gaan kan. We hebben zooveel met elkander gemeen. En in den bangen strijd tegen de machten der duisternis hebben we elkander zoo noodig. Het is dure roeping elkaars handen te sterken. En daarom sta ik hierthans voor u als vertegenwoordiger der Christelijke Gereformeerde Kerk aan de overzijde van den Atlantischen Oceaan

. . . . “Evenals bij u wortelt onze kerkelijke stamboom in de Afscheiding van 1834. Men zou kunnen zeggen, dat we kerkelijk elkaars neven en achterneven zijn. En de geestelijke familietrekken zijn nog zeer goed herkenbaar

. . . . “Daar is zulk een sterke stroom, welke ons klein scheepke dreigt mee te voeren. Mede hierom voelen wij er behoefte aan ons dichter aan te sluiten bij al degenen, die met ons strijden voor dezelfde waarheid, eenmaal den heiligen overgeleverd. Ook in dezen stemmen we van harte in met wat onze vaders getuigden in de Acte van Afscheiding: ‘Wij verklaren tevens gemeenschap te willen uitoefenen met alle ware Gereformeerde lidmaten, en zich te willen vereenigen met elke op Gods Woord gegronde vergadering, aan welke plaatse God dezelve ook vereenigd heeft’.

“Het is in dien geest, dat ik u de hartelijke zustergroeten overbreng en des Heeren zegen toebid namens de Christian Reformed Church in Noord-Amerika.

“En het is ook hierom, dat ik mijn vreugde uitspreek over het feit, dat er een begin van toenadering is tusschen Uwe Kerk en de Gereformeerde Kerken in

Nederland met welke onze Kerk in nauw verband staat.

“Neme onze God alles weg wat nog scheidt, opdat we allen saam èn in Amerika èn in Nederland als één leger mogen optrekken onder den over Sion gezalfden Koning”.

De Christelijke Gereformeerde Kerk van Noord-Amerika ging er dus tusschenin staan.

Zij sprak woorden van eenheid bij monde van Ds. Van Dellen, die de geschiedenis anders wel kent.

Zij bekende, bij monde van haren afgevaardigde, één te zijn met de Christelijke Gereformeerde Kerken van Nederland, historisch, kerkrechtelijk, confessioneel!

Zij was blijkbaar niet van oordeel, dat er eerst eens deputaten van beide zijden zouden moeten worden benoemd, om over deze eenheid te spreken.

Zij erkende, ook al weer bij monde van haren afgevaardigde, dat zij geestelijk met de Christelijke Gereformeerde Kerken van Nederland, uit denzelfden kerkelijken steenrots was gehouwen.

Zij sprak uit, dat ook de Christelijke Gereformeerde Kerken in Nederland uit den stamboom der Afscheiding sproten.

En zij bad haar, als Christelijke Gereformeerde Kerken, (wat zal de geest van prof. Dr. Schilder in hem ontstoken zijn geweest) des Heeren zegen toe!

En nu komen diezelfde Christelijke Gereformeerde Kerken met het antwoord aan de Gereformeerde broeders: Wij zijn confessioneel, kerkrechtelijk en praktisch zoover van u gescheiden, dat wij niet eens een samenspreking willen!

En toch zijn de Christelijke Gereformeerde Kerken ten onzent ook zusterkerken van de Gereformeerde Kerken in Nederland. En ze zullen straks toch ook weer een afgevaardigde zenden naar de synode dezer kerken. En dan zeker ook weer spreken van haar nauw verband met de Gereformeerde Kerken van Nederland.

Doch hoe moet dat nu verder?

Het zal toch op den duur niet gaan om twee, confessioneel, kerkrechtelijk en praktisch tegenover elkaar staande kerken als zusters te erkennen.

Er zal zeker wel iets moeten worden opgeslikt van hetgeen door Ds. Van Dellen werd gezegd.

Als de Gereformeerde Kerken zusterkerken zijn, dan zijn de Christelijke Gereformeerden het zeker niet. Dan staan deze althans op het oogenblik niet in een al te lieve zusterbetrekking.

De Christelijke Gereformeerde Kerken staan tusschen twee vuren.

Haar mag in dezen wijsheid worden toegewenscht!

H. H.

ZUSTERS ZOEKEN VER VAN HUIS

Ik dacht, toen ik het verslag las van Ds. Van Dellen's rede op de synode der Christelijke Gereformeerde

Kerken in Nederland: zou hem zijn geweten in het geheel niet geplaagd hebben?

Ik hoop toch van wel!

't Doet toch een beetje vreemd aan te lezen: "Ook in dezen stemmen wij van harte in met wat onze vaderen getuigden in de Acte van Afscheiding: 'Wij verklaren tevens gemeenschap te willen uitoefenen met alle ware Gereformeerde lidmaten'." . . .

Heeft de afgevaardigde bij het uitspreken dezer woorden dan heel niet gedacht aan de geschiedenis van 1924, waarin hij toch ook een niet geringe rol heeft gespeeld en waaraan hij een niet gering aandeel heeft?

En was Ds. Van Dellen van die synode niet de voorzitter?

Heb ik het mis, als ik zeg, dat hij een werkzaam aandeel heeft gehad in de finale formuleering der bekende "Drie Punten", die als een stok moesten dienen om ons te slaan?

En is het niet een feit, dat hij ook later onze uitwerpers met advies heeft gediend en het hun duidelijk maakte, dat de Classis nog altijd kon doen, wat de synode in gebreke was gebleven te doen?

Klinkt het dan niet wat vreemd, haast had ik gezegd huichelachtig, als we uit den mond van Ds. Van Dellen hooren, dat we elkander zoo noodig hebben in den bangen strijd tegen de machten der duisternis, dat het onze dure roeping is elkaar te sterken in den strijd, dat de Christelijke Gereformeerde Kerken verklaren gemeenschap te willen uitoefenen met alle ware Gereformeerde lidmaten, aan welke plaatse God ze ook vereenigd heeft?

Ai mij!

Moest Ds. Van Dellen zoover reizen om die ware Gereformeerde lidmaten te zoeken?

Is het hem zelf niet een beetje vreemd te moede geworden, als hij er aan dacht, dat men thuis die ware Gereform. lidmaten, waarvan men zelf getuigde, dat ze Gereformeerd waren, wreed uitwierp, om duizenden mijlen van huis te verklaren, dat men gemeenschap met alle Gereformeerden wilde uitoefenen?

En werd het hem niet een beetje bang zelfs, toen hij als zijn bedde uitsprak, dat wij samen en in Amerika en in Nederland als één leger mogen optrekken onder den over Sion gezalfden Koning?

Men zoekt zusters ver van huis!

En dat terwijl men Gereformeerde kinderen tehuis de deur wijst!

Laat daar uwe gave voor het altaar!

En ga heen, verzoen u eerst met uw broeder!

H. H.

NIET WAAR

In dezelfde rede sprak Ds. Van Dellen:

"De beginselen, waaruit we leven, vindt ge reeds uitgedrukt in de Acte van Afscheiding van October 1834. Daar lezen we o. a., dat Hendrik de Cock met

de zijnen verklaren: 'betuigende met dezen, dat wij ons in alles houden aan Gods heilig Woord, onze aloude Formulieren van Eenheid, in alles op dat Woord grond. n.l., de belijdenis des geloofs, de Heidelbergsche Catechismus, en de Canones van de Synode van Dordrecht, gehouden in de jaren 1618 en 1619'.

"Gode zij dank staan die Drie Formulieren van Eenigheid niet als antiek porcelein in onze pronkkast, maar we kunnen nog met onze vaderen zeggen, dat we ons er in alles aan *houden*".

Dit laatste is niet waar.

In 1924 heeft de synode der Christelijke Gereformeerde Kerken alhier de bekende Drie Punten aangenomen en aan de Drie Formulieren van Eenigheid toegevoegd.

Die punten zijn sedert dien tijd nog altijd de officiële belijdenis der Christelijke Gereformeerde Kerken.

Ieder ambtsdrager, ieder lid dier Kerken betuigt naar synodaal besluit, zij het ook stilzwijgend, zijn instemming met die punten.

En die punten zijn niet Gereformeerd.

Zij zijn zeker toevoegselen aan de Drie Formulieren van Eenigheid.

De waarheid hiervan zal ik thans niet met bewijzen staven. Dit is meer dan eens door ons gedaan. En ons bewijs werd nog door niemand ooit weerlegd.

Slechts op twee zaken wil ik wijzen, om aan te toonen het evidente van bovenstaande bewering.

In de eerste plaats kan het niet worden ontkend, dat de Drie Punten moesten worden aangenomen, wilde men ons uit de gemeenschap der Chr. Geref. Kerken werpen, en dat wel om de eenvoudige reden, dat men er zich wel van bewust was, dat het met de belijdenis niet zou gaan. Wat op grond van de belijdenis niet kon, dat kon op grond van de Drie Punten wel. Genoegzaam bewijs om aan te toonen, dat die Drie Punten toevoegselen bij de belijdenis zijn.

In de tweede plaats stemt de Chr. Geref. Kerk zelf toe, dat de Drie Punten konden dienen, en thans gediend hebben, om goed Gereformeerde leeraren buiten de Kerk te zetten. Want ons uitwerpende gaf zij ons het getuigenis mee, dat wij in de fundamentele leerstukken, zooals die in de Belijdenis der Drie Formulieren van Eenigheid geformuleerd zijn, goed gereformeerd waren. Bewijs genoeg, dat de Drie Punten niet gereformeerd zijn.

Neen, hetgeen Ds. Van Dellen op dit punt verklaarde van zijne kerken is beslist niet waar.

Of overigens de Drie Formulieren niet als antiek porcelein in de pronkkast staan?

Misschien niet. Althans in de pronkkast staan ze lang niet overal meer.

Maar liggen ze ook niet in de doofpot?

H. H.

TEN SLOTTE

Op nog een punt willen we nog wijzen in de rede van Ds. Van Dellen.

Een opmerkelijke broeder vestigde mijn aandacht er op.

De afgevaardigde naar de synode der Chr. Geref. Kerken in Nederland zeide onder meer ook nog het volgende:

“Waar we met u leven uit dezelfde beginselen, ligt het voor de hand, dat we bij de handhaving der waarheid en bij de bestrijding der dwaalleer met u veelszins komen tot dezelfde toepassing der beginselen. Ik denk hier o. m. aan de besluiten door u nog niet zoo lang geleden genomen inzake de dwalingen, van wat wij in Amerika noemen het Premillennialisme. Reeds op de Synode van 1918 zagen we ons geroepen in dezen uit te spreken. Gevolg was, dat een onzer predikanten met een groot deel zijner gemeente met onze kerk brak. En nog steeds hebben we te strijden tegen Anabaptistische stroomingen”

Dit laatste lokte in de “broederlijke samenspreking”, die op de rede van Ds. Van Dellen volgde, een vraag uit. Waarschijnlijk deed de klank van de uitdrukking “Anabaptistische stroomingen” een broeder aldaar aan ons denken. Hij vroeg tenminste als volgt:

“Gewezen is op Anabaptistische stroomingen en mysticisme, waardoor men op doolpaden geraakt. Gaarne zou spreker vernemen, wat naar het oordeel van Ds. Van Dellen de oorzaak is, dat dergelijke menschen de Chr. Geref. Kerk verlaten en het elders zoeken. Zou mogelijk de prediking te intellectueel zijn. Wordt het bevindelijk element niet al teveel gemist? Voorts vroeg spr. naar de zaak Hoeksema van eenige jaren geleden”

De vraag is al te duidelijk.

Anabaptisten en mysticisten verlaten toch zeker gewoonlijk een Gereformeerde Kerk, niet omdat de prediking te intellectueel is, maar omdat zij Anabaptisten en mysticisten zijn.

Overigens blijkt ook uit deze vraag wel, dat een ieder zoo ongeveer door zijn eigen bril ziet. Bevindelijk staat hier blijkbaar tegenover intellectueel. En als tegenstelling met “intellectueel” moeten wij hier van die “bevindelijkheid” niet veel hebben.

Maar ik ben hier in aanraking geweest met menschen uit de Christelijke Gereformeerde Kerk uit het noorden van Nederland, die er blijkbaar aan gewoon waren om onder de preek “zalig” te zitten schreien. Hun dominé kon hun zoo bij ’t gemoed pakken, dat ze gewoonlijk bij de inleiding het al te kwaad kregen en zoowat heel de preek door in een weeke stemming bleven en tranen als oliekoeken stortten. En dat misten ze bij mij.

Zoo zal ’t zeker wel niet overal zijn bij de Chr. Geref. Kerk. Maar die tegenstelling tusschen intellectueel en bevindelijk, die de vrager maakte, deed mij

toch terug denken aan ’t geval. Als ’t niet te gewaagd was zou ik geneigd zijn te vragen: Is men in de Chr. Geref. Kerk in Nederland misschien ook een beetje ziekelijk in zijn prediking?

Doch dit is eigenlijk niet het punt, waarop ik wilde wijzen.

Ik stelde belang in het antwoord, dat Ds. Van Dellen zou geven op die vraag naar de zaak Hoeksema en dat wel in verband met Anabaptistische stroomingen.

Dat antwoord stelde mij echter teleur.

Wij lezen:

“Ds. Van Dellen antwoordde, dat hij meer het oog had gehad op het breede Am. leven en niet zoozeer op eigen Kerk”

Met andere woorden, hij ontsprong den dans.

’t Zou misschien niet kwaad zijn, als wij de afgevaardigden, die van hier naar Nederland worden gezonden, in ’t vervolg een boodschap meegeven.

Indien men dan naar onzen welstand vraagt, kan de afgevaardigde een officieel antwoord geven.

H. H.

IN MEMORIAM

Zaterdag, den 20sten October, behaagde het den Heere van ons weg te nemen onze geliefde Echtgenoot, Moeder en Grootmoeder,

MAAIKE BYLSMA—Spoor,

in den ouderdom van 72 jaren.

Wij zijn zeer bedroefd, doch wij weten dat Gods doen is enkel majesteit. Wij verblijden ons in de overtuiging, dat zij de ruste is ingegaan die er overblijft voor het volk Gods.

Mr. Sjoerd Bylsma

Mr. en Mrs. Gerrit Bylsma,

Denver, Colo.

Mr. en Mrs. George Bylsma

Mr. en Mrs. Dirk Monsma

Mr. en Mrs. Jacob Boss

Mr. en Mrs. Gerrit Bylsma

Mr. en Mrs. David Bylsma

Mr. en Mrs. Louis Looyenga

en 29 kleinkinderen

Grand Rapids, Mich.

Het behaagde den Heere, den 20sten October, een onzer leden, na een kortstondige ziekte, door den dood tot Zich te nemen,

MRS. S. BYLSMA,

in den ouderdom van 72 jaar.

Waar haar leven getuigde dat zij door Gods genade een leesbare brief van Christus was, daar vertrouwen wij, dat van haar gezegd mag worden: “Zalig zijn de dooden, die in den Heere sterven,” Openb. 14:13.

De Heere trooste de bedroefde familie.

Dat ook wij wakende mogen bevonden worden als de Bruidgom komt.

Namens de Holl. Vrouwenvereniging “Weest een Zegen” van de First Prot. Ref. Church,

Ds. D. Jonker, President

Mrs. J. Cammenga, Secr.

Judas Iscarioth

IV

Joh. 13:18-30.

Het groote moment, waarop Jezus gewacht heeft, is aangebroken en verplaatst ons in de opperzaal te Jeruzalem, waar de Heiland met Zijne jongeren het eerste Avondmaal zal vieren. Naar Lukas' Evangelie heeft Jezus twee der discipelen, Petrus en Johannes, de opdracht gegeven, om in de heilige stad, het Pascha voor den Meester en discipelen te bereiden. Precies waar deze zaal geweest is, kan niet met zekerheid worden vastgesteld, evenmin ontbreekt het bewijs, dat het in het huis van Markus' vader is geweest, gelijk sommigen het willen voorstellen. Uit de wijze waarop Jezus de beide discipelen inlicht, is dit echter wel zeker, dat dit huis behoorde aan één der volgelingen van den Heiland, en ook is het wel tamelijk zeker, dat deze discipel, alreeds voor hunne komst de opdracht had ontvangen, om in zijn woning, één der zalen in orde te hebben voor het naderend feest.

Naar Oostersche gewoonte moesten er minstens tien personen aanwezig zijn, om den te gebruiken disch voor deze feestviering voltallig te maken, ofschoon het gezelschap ook weer niet te groot mocht zijn, opdat elk der aanwezigen een deel zoude ontvangen van het Paaschlam, dat geslacht en voor die gelegenheid bestemd was. De lammeren waren zeer klein, volgens de geschiedschrijvers, reden waarom het gezelschap uit den aard der zaak niet zoo heel ver boven het tien- of twaalfstal uitging.

Jezus zegt Zijne discipelen, dat deze zaal alreeds in orde is gebracht en zij het Pascha, wat er gebruikt zou worden, klaar zouden maken. Alles, voor den disch bestemd, was dan ook in dit huis aanwezig en de arbeid hun opgedragen bestond dan ook voornamelijk in de rangschikking van den tafel zelve: de noodige schotels, de bekers voor het gebruik van den wijn, de ongezuurde brooden en de daarbij behoorende bittere kruiden.

Zoo ongeveer was het werk dat zij moesten verrichten.

Wat er wellicht ontbrak was het Paaschlam, daarvoor moest speciaal gezorgd worden, want zonder dit lam ging de eigenlijke idee van het feest verloren.

Het is echter best mogelijk, dat niet Petrus en Johannes hier voor gezorgd hebben. Allereerst, omdat, naar de Evangeliën te oordeelen, de opdracht werd gegeven op denzelfden dag waarop het Pascha gevierd werd. Hoogstwaarschijnlijk was dit al reeds een dag eerder gekocht, immers ook hier gold, dat niet allen op het laatste oogenblik naar den Tempel konden gaan, het lam koopen, laten nazien door de Levieten en het daarna laten slachten. Maar in de tweede plaats, ligt het voor de hand, dat waar Judas de beurs droeg, hij dit Paaschlam gekocht en daardoor in de gelegen-

heid werd gesteld om met de Overpriesters en Schriftgeleerden nader te beraadslagen.

Indien deze verklaring juist is, dan is er alle reden voor om aan te nemen, waar de vergadering van Israels Oversten in vollen gang was, Judas nogmaals met hen gesproken heeft en nu in de gelegenheid werd gesteld hen mede te deelen, dat Jezus in Jeruzalem zou blijven om Pascha te vieren. Op deze wijze en door deze omstandigheden werd hij in staat gesteld, om, zonder eenige argwaan te wekken, zijn duistere plannen uit te voeren. En hierbij hadden deze bondgenooten zeer veel belang.

Ook Judas evenmin als de Oversten waren in staat te zeggen wat Jezus een volgenden dag zou doen of waar Hij Zich zou bevinden. Dat maakte de uitvoering van zijne plannen zoo onzeker. Het hoe en waar en wanneer van het overleveren van den Heiland kon gemakkelijker besloten dan uitgevoerd worden. Weliswaar had hij zich aan deze leidslieden verkocht, doch in geen geval mocht dit verraad uit komen in den kring waarin hij, als voor nog behoorde. Doch waar het nu vaststaat, dat Jezus deze keer in Jeruzalem zal vertoeven, daar schijnt de zaak van het verraad op een goeden uitslag te kunnen rekenen. Aldus bleef Judas dan ook nog den schijn behouden van vriend te zijn in den kring waartoe hij tot op dezen oogenblik behoorde.

Hetzelfde mag gezegd in verband met wat er in de opperzaal geschiedde en gesproken werd door den Heiland. Als de voetwassching ten einde is vraagt Jezus: 'Verstaat gij, wat Ik ulieden gedaan heb?' Hieraan ging immers Petrus' weigering vooraf om de voeten te worden gewasschen, terwijl daarna de overdrijving volgde van: 'Niet alleen de voeten, maar ook de handen en het hoofd', maar nog blijft de verrader verborgen en dat om tweeërlei reden. Verborgen, omdat de wenk door Jezus gegeven van zulk een algemeenen aard is, dat op niemand in het bijzonder wordt gewezen (En gijlieden zijt rein, doch niet *allen*, en ook verborgen omdat zij met Petrus *nu* niet verstonden wat deze voetwassching beduide, schoon zij het na dezen zouden verstaan. Weliswaar, gaat Jezus nu verder onderwijzen en spreekt Hij het in duidelijke woorden uit, dat niet een ieder van hen uitverkoren is en wijst Hij hen, door de Schrift aan te halen, op het feit, dat er één onder hen is, die met Hem het brood eet en zijn verzen tegen Hem heeft opgeheven, toch weet geen hunner wie hij is, behalve de verrader zelf. De reden hiervoor ligt voor de hand. Allen waren, door de snelle opeenvolging der gebeurtenissen, verward en begrepen noch zagen iets van de aanstaande crisis. De hoofdreden hiervoor was, dat zij wel dingen zagen geschieden, doch zij zagen deze gebeurtenissen los van de Schrift, terwijl de Schriften door Jezus aangehaald door hen niet werden verstaan, en in zoover zij dit wel deden, zij deze op Judaistische wijze verklaarden.

Daarom, gelijk we vroeger schreven in verband met

de vraag van de zonen van Zebedeus, was er de strijd om den voorrang ontstaan, welke men, en een ieder voor zich, in dat aardse Koninkrijk begeerde.

Zoo ook vinden we eene verklaring voor het feit, dat de *nadere* aanwijzing van den verrader aan aller aandacht ontging. In den woordenstrijd, die in de Paaschzaal plaats greep, en waaraan Judas hoogstwaarschijnlijk niet heeft deelgenomen, is hun geheele aandacht bij henzelfen beperkt, reden waarom zij zoo goed als niets meer van het gesprokene zich herinnerden en van wat hun gezegd en van wat hun voorspeld was. Heeft toen Judas eigener beweging de eereplaats maar ingenomen? Uit het Evangelie verhaal is het wel duidelijk, dat Johannes aan de ééne (rechter) zijde des Heilands heeft plaats genomen, terwijl Petrus aan de overzijde, recht tegenover Johannes, zich bevond. Immers wenkt Petrus Johannes, opdat hij den Heiland zoude vragen, wie de verrader toch wel wezen mocht? Had Petrus aan de andere (linker) zijde des Heeren aangelegen, dan had hij immers zelf de vraag kunnen stellen? Of ook, had er tusschen hem en Jezus een der andere Apostelen plaats genomen, dan was de vraag niet aan Johannes, doch aan den dichtst bijliggende opgedragen. Het wil ons dan ook voorkomen, dat Johannes ter rechter, aan het verst gelegen einde der tafel, tegenover Petrus zich bevond en Judas ter linkerzijde vlak naast Jezus aanlag.

Naar Oostersch gebruik lagen de gasten aan, rondom een ovaalvormige tafel, gelijkend op den vorm van een hoefijzer, waarvan dan het uiterste einde open was en dat open einde der tafel diende als plaats waarop de tafelbenodigdheden konden worden geplaatst. Aldus was er niemand, die ter rechterzijde naast Johannes aanlag en is het te verklaren, dat niemand Johannes' vraag 'Heere! wie is het', noch Jezus antwoord 'Deze is het, dien Ik de bete, als Ik ze ingedoopt heb, geven zal', heeft verstaan. Uit de plaats, die Judas ter linkerzijde innam, als eerste plaats naast den Heiland en eereplaats vanwaar de uitreiking der feestteeken moest beginnen, volgde het als vanzelf, dat geen der discipelen, ook Johannes niet, Judas voor den verrader konden houden en volgt hier vervolgens ook uit, om dezelfde reden, hoe het Judas mogelijk was, om, zonder dat de anderen het konden hooren, op zijn vraag 'Ben ik het Rabbi?', het antwoord ontving 'Gij hebt het gezegd!'

Ook Judas was niet dadelijk voor het verraad klaar. Ofschoon hij zich gewillig onder den invloed van den menschenmoorder van den beginne heeft gesteld, toch mag het niet zoo worden voorgesteld, alsof zoude hij daardoor een *willoos* werktuig en dies een speelbal zijn geworden in diens hand. Weliswaar, zeggen ons de Evangelisten, dat Satan in dat hart van den verrader werkte, doch dit blijft beperkt tot het, 'dat hij hem verraden zou'. Het wil in geen geval zeggen, dat Judas voor de daad zelf op dat eigen oogenblik klaar was, veel minder nog, dat hij als van den duivel bezeten was, in

den gangbaren zin des woords, zoodat Judas gekrenkt was in zijn geestvermogens.

Judas is en blijft zich alles wat hij gedaan heeft, zoowel den opzet van het doel alsmede de uitvoering van zijn verraad, volkomen bewust. Maar wel bestond Judas moeilijkheid hierin, dat bij hem de vraag opkwam, wanneer is het geschikte moment daar, waarop ik mijn daad, mijn overeenkomst met de Schriftgeleerden kan ten uitvoer brengen en Hem overleveren? (Eén der best aangeschreven exegeten H. A. W. Meyer leest in Joh. 13:2: De duivel heeft alreeds het plan gevormd, dat Judas Hem overleveren zou, dat was in zijn d. i. *des duivels hart*. Hart is hier dan een anthropomorphisme). In Judas' hart was de vlam der haat aanwezig en deze werd door den Saten hevig aangeblazen, doch het ontbrak nog aan de daad. Had Judas zich dan niet direct kunnen verwijderen, nog voor de voetwassching en aldus de bende in de gelegenheid gesteld Jezus in deze opperzaal gevangen te nemen? Waarom dan nog gewacht? De zondaar is nooit zeker van zijn zaak en voelt altijd het gewaagde van zijn onderneming. Zonder eenige aanleiding daartoe, ware Judas heengaan op eenig ander oogenblik te opvallend en in het ooglopend geweest. Judas draalt schoon hij ten volle besloten is zijn daad uit te voeren. Voeg hier maar gerust aan toe, dat verraderswerk niet zoo gemakkelijk uit te voeren is als het wel moge schijnen. Hoe menigmaal heeft een verrader, nood gedwongen, of, gelijk we het noemen, door omstandigheden verhinderd, de uitvoering zijner plannen gewijzigd en uitgesteld. Het moest, naar het oordeel der leiders immers met de uiterste voorzichtigheid geschieden, *niet op het feest*. Het ging met Judas, zooals het al lang met Israels leiders was gegaan, men wachte af, wakte en woog en telkens weer was het slot geweest: Wij vorderen ganschelijk niet.

Doch het rechte licht wordt ons in de Evangelien ontstoken en uit de Schrift is het wel duidelijk, dat Jezus zelf het conflict uitlokt 'Forcing the Issue'. En dat niet zonder reden.

Gansch het lijden van Jezus is beide passief en actief. Onze onderscheidingen houden ook op dat bepaalde punt geen steek. Wat ons vaak een niet te ontkomen lot schijnt te zijn, is bij Jezus pure wilsdaad. Van toeval, noch noodlot, of omstandigheden, is er ooit sprake bij Hem. In den diepsten grond beheerscht Hij al die omstandigheden en zijn zij Hem bekend nog aleer zij er zijn. En pas wanneer Jezus weet, gevoelt en wil, dat een zeker moment er is, dan pas en niet eerder kan noch mag het geschieden, maar dan ook zeker. Het verraad ondergaat Hij niet slechts gewilliglijk, doch wordt door Hem *gewild*, want Hij kent en ziet den wil des Vaders en dezen is altijd Zijn spijs en drank, en het voorwerp Zijner liefde is dien wil des Vaders. En deze eenswillensheid gaat door in den Zoon, tot in de zwakheid Zijns vleesches. Niets overvalt Hem onverwachts en pas als het oogenblik daar is, mag en moet en

wordt de verrader weggezonden. Daarom komt uit menschelijk oogpunt en bij de oppervlakkige lezing der Schrift de zaak wel zoo te staan, alsof al het lijden van den lijdenden Borg slechts passief is, doch wie nauwkeurig zijn Bijbel leest zal bemerken, dat 'hier waarlijk niet een blootelijk zich verdeemoedigen onder de geweldige hand Gods, maar een sterk-van-wil *eensgezind* handelen met den Vader, een het lijden *tot Zich roepen*', ons wordt geschilderd. 'Hier wordt lijden — in het bewustzijn van zijn hoogere noodzakelijkheid — geheel en al tot *vrije daad*. *Passiviteit* wordt *activiteit*'.

Maar daarom is het te verklaren waarom het den verrader langer onmogelijk is, om in dezen kring te verkeer. Hij is in de oogen der discipelen op dit oogenblik nog niet ontmaskerd. Zij leven in den waan, dat hij zich, terwille van hen en de armen, naar buiten begeeft. Niets mag er echter in den weg komen, om Judas in de uitvoering van zijn ontzettende misdaad te belemmeren. Dat toch zou hun aandacht hebben afgetrokken en gericht hebben op hetgeen slechts middel mocht zijn tot hooger doel. Maar ook Judas mag niet langer deel hebben aan dit Pascha, noch ook mag hij langer blijven, om de woorden, die van des Heilands lippen zullen vallen op te vangen. Zijn plaats zal nu geheel en al zijn bij de vijanden des Heeren. De Heiland zal in deze oogenblikken alleen zijn met Zijn Kerk en Hij Zelf, de Leeuw uit Juda's stam, mag thans een weinig adam halen, nu Satans trawant voor een oogenblik van Zijn zijde is geweken, om dan straks nog een laatste aanval te wagen, waarna hij voor eeuwig zal ondergaan.

Judas ging heen. En het was nacht.

Met deze enkele woorden teekent Johannes ons het oogenblik, waarop de zonde van den verrader ten volle in hem tot rijpheid is gekomen, en hare voltooiing spoedig zal bereiken.

Zal hij de bende naar deze feestzaal leiden? Wellicht waren de schreden daar eerst heen gericht. Maar de feestzaal is verlaten, want *het Pascha* is nog niet geslacht en daarom kan de Kerk nog geen feest vieren. Neen, eerst nog Gethsemané, waar de Borg enkele oogenblikken alleen moet en mag zijn, om aldaar door een Engel versterkt zijnde, Zich aldaar zal laten vinden en Zich vrijwillig, gewillig, Zich zal overgeven.

W. V.

BEKENDMAKING

Lezers van The Standard Bearer in Sioux en Lyon Counties, Iowa, kunnen hun lesgeld betalen aan J. Kuiper, penningmeester van de onderafdeeling van de R. F. P. A. in Sioux en Lyon Counties.

De Commissie,

Nick Buyert, Secr.

The Gospel Preached To The Dead

We received a question from M. G. of H., Mich., asking us to explain the passage in I Pet. 4:6.

The passage reads as follows: "For this cause was the gospel preached also to them that are dead, that they might be judged according to men in the flesh, but live according to God in the Spirit".

There are, as we would expect, many different interpretations of this passage. To them, however, I will not call attention, nor try to refute them. Rather will I directly call the attention of the reader to the passage itself in its context.

The text is connected with the preceding by the causal conjunction "for". It contains, therefore, a ground or reason for what the apostle had written in the preceding verse or verses.

Let us, then, first of all consider that context.

The apostle begins by saying that he that hath suffered in the flesh has ceased from sin, and admonishes the Church to bear this in mind and in the midst of suffering and persecution to arm themselves with the thought that their suffering is a proof to them of the fact, that they have ceased from sin. Christ also suffered in the flesh from a sinful world that lieth in darkness. From this viewpoint Christ suffered in the flesh because He had no sin, is the Light and the darkness hateth the light. Now, if we are of Christ, and, therefore, in Him are righteous, we have principally ceased from sin. And this becomes the cause of our suffering in the flesh, for as they hated Him so they will hate them that are of Him.

The apostle elaborates on this thought in verses 2-5. He that hath ceased from sin lives no longer in the flesh to the lusts of men. He lives according to the will of God. Formerly, they were companions of them that live in the lusts of the flesh. They wrought the will of the gentiles. They wilked with them in lasciviousness, lusts, excess of wine, revellings, banquetings and abominable idolatries, vs. 3. But, through the preaching of the gospel a change has come in their lives, so that they now do the will of God and have ceased from sin. The result is, that they are also separated from their former companions, separated from the evil world. And these think it strange that they run not with them anymore to the same excess of riot, vs. 4. They hate them on that very account. And they begin to judge them, not with a judgment of God, but with a judgment according to sinful man. They speak evil of them. They judge them as evil-doers. And judging them as evil-doers they persecute them and cause them to suffer in the flesh. But of this evil speaking and judgment of them that walk in righteousness they shall have to give account to Him that judgeth the quick and the dead. In their judging the

righteous they really sign their own condemnation. Their judgment of them that walk righteously, their evil speaking and persecution of them that are of Christ is really their own judgment. Thus it was with the judgment of the world in respect to Christ. They judged the Lord. They spoke evil of Him. They crucified Him. But their judgment of Christ is the judgment of the world. For, the world is condemned in that judgment of Christ and Christ is exalted. Christ was judged according to men in the flesh, but He was judged by God to be righteous and raised to glory and life. And thus it is with the people of God in the world. When they are judged according to the judgment of men in the flesh, they prepare their own condemnation.

Now, then, in vs. 6 the apostle states that this has also been the case with the saints in the past, and with those that, suffering from these evil-doers in the flesh, have already died. The gospel was preached to them, not, of course, when they had died the physical death; nor is the meaning that the gospel was preached to them as spiritual dead; no, but the gospel was preached to them that are now dead, while they were still living, the saints of the past, the saints that had suffered martyrdom. And in the light of the subject the apostle is discussing, he states that the purpose of this preaching of the gospel to the saints that had so died, while they were still living, was, that they might be judged by men, according to men, according to the sinful judgment of sinful men, that spoke evil of them, persecuted them, judged that they were not worthy to live, killed them. This judgment according to men came upon them, while they were in the flesh. It could only come upon them as long as they were in the flesh, for it is only in the flesh that they stood in contact with the world that judged them and killed them. But, while the past sentence which men passed upon them in the flesh, was that they should die, that they were evil-doers, worthy of death, God, who judges the quick and the dead, Justified them, and through the very sentence of death which the world passed on them, they received the judgment of God, namely, that they should live in the Spirit. According to men they were worthy of death. According to the judgment of God they were worthy of life and were exalted to eternal life in the Spirit. Thus the world and its judgment is condemned. The judgment of the world is their own judging of the saints. And the saints are justified as they enter into eternal life.

Briefly, then, the meaning of vs. 6 is: For, for this cause, namely that the evil speakers might be condemned in the judgment of God and appear to be evil-doers, the gospel was preached to them that died in the cause of Christ, while they were still living, in order that the world might, indeed, condemn them, speaking evil of them, but God might justify them and give them eternal life in the Spirit.

H. H.

Afgevallen, Doch Niet Uit De Genade

Tot de Schriftuurplaatsen, die worden aangevoerd ten bewijze, dat de finale afval der heiligen toch wel geleerd wordt in de Heilige Schrift, en die daarom onze afzonderlijke bespreking verdienen, behoort ook Hebr. 6:4-8. Daar lezen we: "Want het is onmogelijk degenen, die eens verlicht zijn geweest en de hemelsche gaven gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn, en gesmaakt hebben het goede Woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw, en afvallig worden; die, zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekeering, als welke zichzelf den Zoon Gods wederom kruisigen en openlijk te schande maken. Want de aarde, die den regen, menigmaal op haar komende, indrinkt, en bekwaam kruid voortbrengt voor degenen, door welke zij ook gebouwd wordt, die ontvangt zegen van God; maar die doornen en distelen draagt, die is verwerpelijc en nabij de vervloeking; welker einde is tot verbranding".

Het is niet moeilijk in te zien, hoe zij, die de leer van een afval der heiligen voorstaan, in deze verzen een bewijs zien voor hun voorstelling. Zij vestigen er de aandacht op, dat de Schrift hier spreekt van menschen, die eens verlicht zijn geweest, die hemelsche gaven hebben gesmaakt, die des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn, die gesmaakt hebben het goede Woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw. En ze meenen, dat het niet kan worden ontkend, dat al deze dingen alleen kunnen worden toegeschreven aan de heiligen in Christus Jezus. Zij alleen zijn verlicht en zijn des Heiligen Geestes deelachtig. Zij alleen smaken het goede Woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw. Bovendien wordt er van deze menschen gezegd, dat het onmogelijk is hen wederom tot bekeering te brengen, waaruit tweeërlei volgt. In de eerste plaats volgt hieruit, dat ze eerst bekeerd waren, want anders zou het "wederom" hier niet op zijn plaats zijn. Maar in de tweede plaats wordt hier ook met zooveel woorden geleerd, dat ze ten finale zijn afgevallen en van de genade vervallen. Het is onmogelijk, dat ze nog weer bekeerd worden. Deze heiligen worden dus afvallig, kruisigen zichzelf den Zoon Gods en maken Hem openlijk te schande. En zij komen nimmermeer tot bekeering.

Intusschen mag hier in de eerste plaats worden opgemerkt, dat zij, die de tekst hier zoo willen verklaren en daarmede de leer van den afval der heiligen willen verdedigen, op deze wijze wel wat veel bewijzen. Want ze bewijzen door deze verklaring, dat er nimmermeer eenige hoop is voor de heiligen als ze in leer en leven of in één van beiden afvallig worden. De tekst spreekt immers eenvoudig van menschen, die afvallig worden. En het woord, dat voor "afvallig worden" staat in den oorspronkelijken tekst, wil zeggen, dat deze menschen

afwijken van den rechten weg, dat ze overtreden, dat ze den weg der waarheid en der gerechtigheid verlaten. Zelfs is het woord, dat voor misdaden of overtreding wordt vertaald van dit woord afgeleid. Het gaat dus niet aan, zooals zij, die hier een afval der heiligen zien aangeduid, willen, om hier te denken aan eenige bijzondere misdaad of afvalligheid. Indien de tekst hier werkelijk doelt op heiligen, dan leert de Schrift hier, dat elke afwijking der heiligen finaal is. Wijkt een kind van God ter rechter- of ter linkerzijde van den weg van Gods geboden, dwaalt hij af in de leer of valt hij in de zonde, dan is het ten eenenmale onmogelijk om hem terug te brengen en weer tot bekeering te leiden. Zijn lot is dan beslist. En zoo bezien bewijst de Pelagiaan wel wat al teveel voor zijn eigen goed. Zoo bedoelt hij het niet. Hij laat het immers altijd aan den vrijen wil des menschen afhangen of hij zal ingaan in de heerlijkheid en ten einde toe volharden, ja dan neen. En naar die voorstelling mag het mogelijk zijn, dat een kind van God afvalt, ook van de genade Gods geheel vervalt, maar tot aan zijn dood toe blijft er toch voor hem de kans om terug te keeren. Herhaaldelijk zal hij zelfs van de genade kunnen vervallen, om ook herhaaldelijk tot bekeering te komen. Maar dat is de voorstelling hier juist niet. Indien hier van heiligen in Christus Jezus sprake zou zijn, dan zou ook moeten worden toegestemd, dat de Schrift hier leert, dat ook de allergeeringste afwijking of overtreding van Gods kind finaal is, zoodat hij nimmermeer kan terugkeeren, want van een bijzondere zonde of graad van afvalligheid wordt hier niet gewaagd. Reeds hierdoor echter wordt deze verklaring onhoudbaar. Maar ook strijdt ze tegen de Heilige Schrift, die ons leert, dat de heiligen keer op keer in zonden, zelfs in de meest gruwelijke zonden kunnen vervallen en toch weer met boete en berouw terug keeren tot den weg des levens.

De tekst zelf wijst intusschen reeds in een andere richting. Allereerst reeds door het beeld, dat de heilige schrijver gebruikt aan het einde van den tekst tot verduidelijking van zijne bedoeling. Hij gebruikt daar immers het beeld van den éenen regen, die valt op tweerlei bodem. En het resultaat is tweërlei. Het eene stuk grond brengt doorn en distelen voort; het andere het goede graan. We hebben er vroeger reeds op gewezen, dat dit beeld het ook ten eenenmaal onmogelijk maakt om den tekst zoo te verklaren, dat hier een zekere algemeene genade zou worden geleerd, die vrucht zou zijn van den invloed van Gods Woord op de verworpenen. Het beeld leert immers duidelijk, dat het stuk grond, dat doornen en distelen voortbrengt, in den regen geen zegen maar vloek ontvangt. Had het niet op dien bodem geregend, de doornen en distelen waren niet zoo welig opgeschoten. Zoo is het ook met de verworpen goddeloozen. Ze kunnen verkeerden in de gemeenschap der kerk, onder den invloed van het goede Woord Gods, maar ze ontvangen daardoor geen zegen. Dat Woord is hun tot een vloek. Ze komen onder den

invloed er van juist tot openbaring in hun goddeloosheid. En dat is zeker geen genade. Doch thans dienen we er vooral op te letten, dat het beeld duidelijk genoeg bewijst, dat met degenen, die eens verlicht zijn geweest en gaven des Geestes gesmaakt hebben, en dan afvallig worden om nimmermeer tot bekeering te komen, niet bedoeld zijn wedergeborenen en waarachtiglijk bekeerden, maar wel metterdaad goddeloozen. Immers worden ze afgebeeld door het stuk land, dat onder den invloed van den regen doornen en distelen voortbrengt. Dat zaad der doornen en distelen ligt van het begin in dien bodem. Het is een slecht stuk grond. Het is nimmer goed geweest. En de regen dient slechts om het slechte van den bodem tot openbaring te brengen. Welnu, zoo is het ook met hen, die verlicht zijn geweest en afvallig worden. Ze waren geen wedergeborenen heiligen, maar goddeloozen. Genade waren ze nimmer deelachtig. En de invloed van Gods Woord diende slechts om hun boosheid tot openbaring te brengen, zoodat ze zichzelf den Zoon Gods wederom kruisigen en Hem openlijk te schande maken.

Bovendien moet er wel op gelet, dat de tekst hier niet spreekt van de absolute onmogelijkheid der bekeering dezer menschen. Er staat niet, en er zou niet kunnen staan, dat het Gode onmogelijk is hen wederom te vernieuwen tot bekeering. Bij God zijn immers alle dingen mogelijk. Het hardste zondarshart verbreekt en verbrijzelt Hij. Doch het staat er zoo geheel in het algemeen, dat het onmogelijk is dezulken wederom te vernieuwen tot bekeering. De bedoeling is blijkbaar, dat alle poging van de zijde der Kerk, alle moeite aangewend door de geloovigen, om hen weer terug te voeren op den rechten weg en alzoo te vernieuwen tot bekeering, ijdel en vruchteloos zal blijken. En ook hiervan is de oorzaak, dat het nimmer heiligen waren. Ze schenen het eerst wel te zijn. Ze werden als zoodanig door de kerk geacht. Ze stonden bij de kerk bekend als geloovigen. Ze openbaarden zich een tijdlang als ware kinderen Gods. Ze wandelden in den weg der gerechtigheid. Ze beleden de waarheid. Doch het woord van Johannes gold toch ook hen: ze waren uit ons niet. En komen ze eindelijk in hun ware gedaante tot openbaring, vallen ze af, beginnen ze af te wijken, dan gaat het van kwaad tot erger, dan worden ze vijanden van het kruis van Christus. dan maken ze Hem openlijk te schande. Dan is elke poging der Kerk door de sleutelen des hemelrijks, en alle moeite van individueele geloovigen om hen te doen terugkeeren tot den weg des levens, ijdel en vruchteloos. Het is onmogelijk hen bij vernieuwing tot bekeering te leiden, omdat ze in der waarheid nimmer wedergeboren en bekeerd zijn geweest.

Ook is het niet zoo moeilijk in te zien, hoe het mogelijk is, dat de Schrift zulke menschen in zulke schoone termen kan beschrijven als ze hier doet. Ze zijn eens verlicht geweest, ze hebben hemelsche gaven gesmaakt, ze zijn des Heiligen Geestes deelachtig ge-

worden, ze hebben gesmaakt het goede Woord en hemelsche krachten. En toch hadden ze aan de genade Gods geen deel. De bedoeling is, dat ze dit alles met hun natuurlijk verstand hebben gevat en verstaan, met hun natuurlijk hart hebben ontvangen, met hun natuurlijke smaak hebben geproefd. Ze zijn verlicht geweest, zoodat ze waarheid verstonden en ook toestemden dat het waarheid is. Ze hebben hemelsche gaven en krachten der toekomstende eeuw gesmaakt, zoodat ze het rijke en heerlijke en zalige dier gaven en krachten erkenden en ook eenigszins ervoeren in hunne harten. Ze stemden toe, dat het koninkrijk der hemelen heerlijk is. Ze zagen er genoeg van om het zalige er van te smaken. Doch dit alles met hun natuurlijke en zondigen smaak. Ze zijn zelfs in den bijzonderen zin des woords des Heiligen Geestes deelachtig geweest. Ze hebben misschien geprofeteerd, Gods Woord verkondigd, duivelen uitgeworpen en vele krachten gedaan, of misschien ook vele krachten gezien en ondervonden. Maar ondertusschen gold van hen het woord des Heilands toch: ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij, die de ongerechtigheid werkt! Onder alles, wat ze verstonden, wat ze zagen van het licht, wat ze smaakten van het goede Woord Gods en van de krachten der toekomstende eeuw bleven ze de zonde liefhebben, hadden ze aan het bloed van Christus geen deel. En dit alles kan zeer ver gaan. Judas is hiervan een voorbeeld. Maar ook de ervaring leert, dat iemand met zijn natuurlijk verstand en hart zeer ver kan indringen in de rijkdommen des heils, zoodat hij de heerlijkheid er van ziet en smaakt en verkondigt, terwijl hij toch met zijn hart aan de zonde verkleefd blijft en haar dienstknecht blijft. En het is ook waar, dat als zulke menschen, die als natuurlijke menschen vooraan stonden in de Kerk in de wereld, eenmaal afvallen, ze zoo hopeloos diep vallen, dat ze nimmermeer terugkeeren tot den weg des levens niet alleen, maar ook in grooter goddeloosheid uitbreken, dan zij, die nimmer alzo verlicht waren en dingen van Gods Koninkrijk smaakten. Ze kruisigden zichzelf metterdaad den Zoon Gods en maken Hem openlijk te schande.

Doch van heiligen is hier in geen geval sprake.

En een finale afval der heiligen wordt ook in deze plaats niet geleerd.

H. H.

NOTICE

During the month of November Mr. R. Schaafsma will call on the subscribers to the Standard Bearer in Hudsonville and Byron Center.

Please, help him along!

The Board.

I am the Lord

And the Lord said unto Moses, Rise up early in the morning, and stand before Pharaoh, and say unto him, Thus saith the Lord God of the Hebrews, Let my people go, that they may serve me.

For I will at this time send all my plagues upon thine heart, and upon thine servants, and upon thy people; that thou mayest know that there is none like me upon all the earth.

For now I will stretch out my hand, that I may smite thee and thy people with pestilence; and thou shalt be cut off from the earth.

And in very deed for this cause have I raised thee up, for to show thee my power; and that my name may be declared throughout all the earth.

Exodus 9:13-16

Pharaoh, it was noticed, has declared that for him Jehovah does not exist, when he said in the first encounter, "Who is the Lord, that I should obey his voice to let Israel go? I know not the Lord."

Pharaoh in his colossal pride has asserted further that though Jehovah did exist for him, he would not let the people go. This, as has been pointed out, is indeed the implication of his utterance, "neither will I let Israel go." Pharaoh then has also called into question God's ability, might, power, to enforce His claims, to induce Pharaoh to relax his hold upon God's people, to avenge himself upon Pharaoh for his pride and insolence, for his refusal to obey the Lord's command, for the treatment he affords God's people. Pharaoh, in a word, has actually requested that God give him a demonstration of His power, if He exists, supply him, Pharaoh, with the evidence, that He is the Jehovah, the Lord God of His people and the Lord in the midst of the earth. This insolence of Pharaoh is also of the Lord. For by Him Pharaoh is made to stand, that there may be opportunity to Him for showing Pharaoh His power. Pharaoh's shameless, intentionally disrespectful request will therefore be complied with. This display of divine power is to take place in the realm of the ethical-spiritual — in the hearts of Pharaoh and his servants — and in the realm of the physical creation through eleven physical signs, ten of which are at once plagues and thus judgments through which God delivers His people, and one of which is purely a sign — the converting of a rod into a serpent — through which all the judgments that follow are at once described as to their essential character and announced to Pharaoh. And the purpose of the performance of all these signs is to provide Pharaoh with the evidence that Jehovah is Jehovah indeed, and to harden through this evidence Pharaoh's heart and thus to prepare him for final destruction.

The section of scripture with which we now deal (the record of the ten plagues and the deliverance which they effected) is one of the most glorious but also one of the most terrible of all the scriptures. And it is this because the tenor of all the events it sets forth

and of all the words that Jehovah spoke in explanation of these events is exactly that Jehovah is indeed Jehovah God of His people in the midst of the earth. This section therefore contains statements and sets forth divine purposes and dealings at the hearing and at the sight of which the angles and saints in heaven surely bow and worship and exclaim, "to Him be glory for ever. Amen", the wicked on earth blaspheme, and many others shake their heads, neither blaspheming nor praising but in their willing ignorance wondering what to do with statements as, "See that thou doest all these wonders before Pharaoh . . . but I will harden his heart, that he shall not let the people go".

The wicked at the hearing of this, blaspheme, I said. Attend to this from the pen of Floyd L. Darrow (quoted from his, "Miracles, A Modern View", page 70): "Were these miracles true and the incidents associated with them, just consider what a picture they would paint of God!"

"God is represented, not only as bringing the succession of plagues upon Egypt, but also as 'hardening the heart' of Pharaoh so that each time, through the deliberate act of God, he is made to break his promise to Moses. And we are asked to believe that the God of the universe was once such a being!"

Some may say, why give this blasphemous speech a place in "The Standard Bearer" and thus bring it under the eyes of our young people? Know that the volume from which the above excerpt is taken is on sale and is being exhibited by most any book-selling firm in town, that public libraries can loan out the book or books of a similar content, as they have it, that the worldly press turns out volumes of just such reading material, that the halls of universities where our sons learn for doctor and lawyer and what not and where the faith of many of these sons is shipwrecked, reverberate this same mockery, that it forms the main tenet, upon which the average evangelical sermon, that we allow to enter our homes over the radio, reposes, that "The Standard Bearer" is a magazine in which this mockery is being nipped in the bud. And its bud is Arminianism. It is well then that our young people read The Standard Bearer.

Darrow is manifestly filled with repulsion for the God of scripture for the reason that this God is God. He makes no secret of it. He seems to have discerned that a God who is truly God is the only deity that Scripture, the Exodus record, presents. He saw that the testimony in this record is too unmistakably clear to have allowed him to read into it his own conception of what a deity ought to be and ought not to be and what he ought to do and ought not to do. He therefore turned against this record as well as against its God.

What is worse, to rid Scripture by a misrepresentation and mutilation of its data of the only God it teaches in order to make it possible for ourselves to

dispose of with him without being under the necessity of declaring that we have done with Scripture, or as the mocker quoted, openly declare that we have done with the one as well as with the other.

Many who pass for earnest Bible students do the former. It is said by these that the notice, "God hardened Pharaoh's heart", admits of various explanations. According to one view the word *harden* means to treat harshly, to punish. Others maintain that the phrase merely presents God as doing what incidentally (mark you incidentally) results from His agency. Another explanation has it that God is said to do what he permits to be done. All these and similar views are essentially one through the conception that God *did not harden* Pharaoh's heart. They are views therefore that assert the very opposite from what Jehovah by His own mouth declared when He said, "I will harden Pharaoh's heart." Still others, conceding that more is expressed by the language of the text than mere permission, come with the view that in the first stages of the hardening, Pharaoh hardened his heart by himself, that it was thus his sin, his impudence and rebellion, his refusal to hearken unto the voice of God's command, that compelled God to inflict the punishment consisting in His hardening Pharaoh. Also this view is destructive of God's sovereignty as it of necessity implies that He does not harden whom *He* will.

Darrow's mockery shocks us? It surely should. But know that the action consisting in deliberately reading into the phrases of scripture sentiments that stand diametrically opposed to what these phrases actually assert, springs from the same disposition that declares, "And we are asked to believe that the God of the universe was such a being"!

God provides Pharaoh with the evidence that He is the Lord God in the midst of the earth. Mark that the Lord says to Pharaoh, not merely, "Thus saith God . . .", but, "Thus saith *Jehovah* God of the Hebrews." What must be demonstrated unto Pharaoh is that in all the earth there is none like *Jehovah, the covenant God of the Hebrews*, in that He is at once Jehovah in the midst of the earth, capable of doing according to His will in the army of heaven, and among the inhabitants of the earth and thus altogether able to deliver His people according to His promise made unto the fathers, deliver them by His hand, stretched out and smiting Egypt. It is as the God of His people, that the Lord lays His plagues upon the heart of Pharaoh and upon the hearts of his servants that the Egyptians may know that all things—the earth and its fulness—is the Lord's and that, He being in turn the portion of His people, all things are His people's and are therefore made to work together for their good, that when the adversary has rendered the decreed serv-

ice, he is hardened and destroyed, that thus Jehovah is God of all the earth, the reward of His people, and the avenger of their wrongs, that His people are blessed because they possess Him and dwell before His face in His tabernacle. Herein is love, that He covers His people by the blood of His Lamb, and, as so covered, delivers them from the power of satan whose emblem and tool Pharaoh was. It is upon the exhibition of this love that the wicked, that Pharaoh, are made to gaze that they, as hardened, may depise its riches and perish.

The first sign of the power of God, the first demonstration of the truth that the Lord is Jehovah God in the midst of all the earth, is the converting of the rod into a serpent before Pharaoh's eye. It is to be considered, in the first place, that the doing of this wonder, is by itself a work of infinite might. It thus betokens the existence and presence of Jehovah and evidences that He, being the wonder-working God, is indeed the Lord God of all the earth, altogether capable of delivering His oppressed people. That rod of Moses *actually* becomes a serpent. Pharaoh thus came into the possession of tangible evidence that God is, that He is a God to whose power there is no limit, that this God now stands ready to save His people, and that the prophet of this God, Moses, stands before him. This sign is thus first to be taken as a demonstration and token of the power of God and as a seal of His covenant fidelity.

But there rises from the showing of this wonder still another speech. Consider that the serpent is the symbol of satan. Here in Egypt satan has set up his throne and fixed himself down and operates through Pharaoh. It is noteworthy that the serpent was also the public and well-known Egyptian emblem, and thus at once representative of every creature served by the Egyptian: man, birds, four-footed beasts, and creeping things. The crocodile, the goat, the sheep, the beetle, the ox, the dog, the dog-faced ape, the mouse, the cat, the wolf, the lion, the hippopotamus, the ibus, some serpents, the hawk, some fishes, some insects, vegetables, were sacred and worshipped by the multitudes as in some way divine. Offerings were presented to the sacred animals; priesthood maintained in their honor; magnificent temples build for their reception; grand festivals held in their praise, public lamentations made at their death. To kill one of these was a capital crime.

Egypt, at the time of Moses, bended the knee before the hosts of heaven, the sun and the moon. As to the Pharaoh's of Egypt, they boasted of descent from the gods and were worshipped as divine, and the whole land and all the people in it belonged to them.

Thus had Egypt "changed the glory of the incorruptible God into an image made like to corruptible man, and to birds, and four-footed beasts, and creeping things". Wherefore God also gave them up to unclean-

ness through the lust of their own hearts. The Egyptians, in the age here under consideration, were especially impure. They gave the reigns to the baser passions, for why should they be better than their gods. Unnatural vice prevailed on every side.

Moses and Aaron go in unto Pharaoh. Aaron casts down his rod before Pharaoh and before his servants and again it turns into a serpent. This serpent in whose form the rod of Moses is again momentarily seen, is Egypt with its throne and the power back of its throne, namely, satan; Egypt with its beast-gods and devil-worship, its immorality and idolatrous apparatus, its culture and its Pharaoh's, insisting that they be worshipped as Gods. This serpent is thus the symbol of that power, ever present in the world, that rages and imagines a vain thing, that sets itself and takes counsel against the Lord and His anointed, saying, Let us break their bands asunder, and cast away their cords from us. And this diabolical power as now operative in the Egyptian has arranged itself against and enslaved the people of Israel, God's son, heritage. But the Lord has now come to deliver.

This serpent now comes forth, as it were, out of Aaron's rod, cast upon the ground before the feet of Pharaoh. What else can this signify than that the serpent, this enslaving and persecuting opposition, is, as to its power and talent but the issue of the creative and sustaining will of the Almighty, that in Him it lives and moves and has its being, that thus by itself it is nothing, that its power is God's.

Such indeed is the speech that rises from the turning of the rod into a serpent. For that rod is the emblem of the power of God. The speech of this sign therefore should strike terror to Pharaoh's heart. With this speech in his ears, he should resolve to do Moses' bidding, would he live and not perish. For it now has been demonstrated unto him that Jehovah is God indeed of all the earth and that he denies the truth of the message that comes to him though this sign. He insists on seeing in Moses but another magician with a skill that can easily be matched by that of his own sorcerers. So he calls them, the wise men, the magicians of Egypt. And they come and also do in like manner with their enchantments. Every man cast down his rod. And they become serpents. Pharaoh's appraisal of Moses' sign was that it is devoid of meaning. The thought of his heart now is that the spectacle of the rods of his wise men turning into serpents sustains his appraisal. But the Lord provides him with the evidence that his reasoning is vain, is false, that thus the speech of the wonder that Moses shows him is true and therefore ought to be heeded. What now takes place even amplifies this speech so that it takes on new meaning and thus expands into a clearer and fuller revelation of the infinite might of God. What now occurs is that Moses' rod, while still a serpent certainly, swallows up the rods (serpents) of Pharaoh's

magicians. Let Pharaoh take notice and consider! The Lord turns the serpent against itself and through the serpent as His agent devours, destroys, the serpent. So it will come to pass. The Egyptian, as was said, worshipped the creature; said to the river Nile, the frog, the beetle, the sow, the ox, the sun, the elements,—ye are my gods. And it is through his very gods, that the Almighty will smite Pharaoh and his kingdom of darkness in whom operates a power of which the aggregate of these serpents is the emblem. These gods — the Nile, the frog, the very soil under the Egyptian's feet, the elements, hail, fire, the sun, — will be made to turn against and destroy their own devotees. And Pharaoh, worshipped as God, will be the undoing of his people. The final evidence of this is that the serpent into which the rod of Moses turned, now that it has swallowed up the serpents into which the rods of Pharaoh's magicians turned, again becomes a rod in Aaron's hand before the eye of Pharaoh. Not the serpent but Moses' rod is the first and the last, the beginning and the end. From the rod (of Moses) it comes forth and to the rod it again returns so that in the rod—the emblem of the infinite might of God—it is enclosed and has its being. What Moses now again holds and will wield, extend over the land of Egypt, is not the rod merely, but the rod that contains in itself, so to say, the reptile from which he first fled. It means that God puts in his hands Pharaoh, his kingdom and his gods. These are to be the agents through which the Almighty will lay Pharaoh low, the axe with which He will hew, the saw that He will shake. Verily, the serpent by itself is nothing. It exists because He wills. In Him its life is hidden. By His hand it is held and wielded. Say not therefore that the contest now to begin will implicate God in a struggle. A saying of this kind is infinitely more preposterous, so I wrote, than the saying that a giant of a man must exert himself mightily would he lead a tot of a child, who has strayed into the danger zone of its place of residence, to a place of safety. Consider that the serpent by itself is nothing. That its power is God's. Can God struggle with the issues of His own will? To say so is as foolish as to say that a combat is possible between the woodman and the axe he handles.

Pharaoh is now in the possession of striking and most conclusive evidence—the evidence he asked for—that the God of the Hebrews is Jehovah God in the midst of the earth, that beside Him there is none other. But Pharaoh in his pride and inflexible obstinacy deliberately shuts his ears to the testimony of the sign. He will not be informed and instructed. So he hearkens not unto Moses, for God hardens his heart. But He will continue to add evidence to evidence now through signs which will be plagues and thus punishing. He will now make a beginning of laying His stripes upon Pharaoh. But consider His forbearance! There is first the request, "Let My people go that they may

serve me". The drift of Pharaoh's reply is that for him Jehovah does not exist, that He is devoid of power to enforce His claims, that if He has this power, He had better demonstrate it by some sign. To show the Lord how little he fears Him, he begins to mercilessly abuse His people. Yet all that is required of him is, not that he set His people permanently free, but that he grant them a brief respite that they might have opportunity for serving their God. The people themselves beg Pharaoh to do as bidden as the Lord will fall upon them with pestilence, or with the sword, if they be hindered from sacrificing unto Him. But Pharaoh is adamant. What amazing impudence! How deserving he is even at this juncture of being destroyed! But the Lord bears him and has Moses show the wonder that he asked for and thus provides him with the evidence that He, Jehovah is God. But Pharaoh will not be instructed. His magicians imitate the miracle and he is again at ease. The Lord now amplifies the speech of His first sign in a manner already explained. But Pharaoh refuses to harken and thus continues to deny in his heart the existence of God.

The Lord now begins to strike. But even after all the display of insolence on the part of Pharaoh, the Lord in the first stages of His multiplication of the signs, spares Pharaoh's person and the person of his servants. The first plague is that of the turning of the river into blood. The purpose of the showing of this wonder is to provide Pharaoh with new evidence that Jehovah is the Lord God of all the earth, that through this evidence the heart of Pharaoh may be hardened. Moses is instructed to get him unto Pharaoh, who will go out unto the water in the morning. When Pharaoh arrives, he must find Moses standing at the river's brink with the rod, that was turned to a serpent, in his hand. He is to accost Pharaoh thus, "The Lord God of the Hebrews has sent me unto thee, saying, Let my people go, that they may serve me in the wilderness." The original command must be repeated in the name of the Lord. Pharaoh will know that he again encounters the ambassador of the Most High who has come to reassert his Sender's claim upon His son, Israel. Pharaoh is reminded of his refusal to take home to his heart the testimony of the former sign and is told that he will now be given a new revelation of the might of Jehovah.

G. M. O.

Wanneer een schip verongelukt is, en de mannen zich in de sloep hebben begeven, sloven zij zich af om het land te bereiken, maar dikwerf is de richting, welke zij nemen, gansch en al verkeerd. Zoo zijn er ook vele menschen die loopen en zich beijveren het ééne doel te bereiken, maar gaan aldoor in een verkeerde richting.

NIEUWS UIT DOON

Toen we de roeping van de gemeente te Doon hadden aangenomen, en we afscheid namen van familie en vrienden in Michigan, om naar Doon te vertrekken, werd het ons op het hart gedrukt, dat we iets van ons moesten laten hooren, en om niet te doen zooals Farao's schenker, die geheel niet weer aan Jozef dacht, toen hij weer in Farao's hof zijne vorige plaats mocht innemen. Nu zitten onze geliefde vrienden in Michigan wel niet, zooals Jozef, in de gevangenis. Toch kan ik goed verstaan, dat zij wel gaarne iets hooren van een der ver-afgelegen zuster gemeenten. God, de Heere, heeft nu eenmaal banden van liefde gelegd tusschen degenen, die Zijne waarheid liefhebben. Het zijn nu juist deze geestelijke banden, die zich doen gevoelen in het van elkander te hooren. Vooral is dit het geval als we goede tijding van elkander mogen vernemen.

Nu heeft onze gemeente goede tijding mede te deelen. Daarom gingen er ook uit ons midden reeds onderscheidene stemmen op, dat we wat nieuws uit ons midden moesten schrijven. Men zeide, dat het reeds al hoog tijd was geworden. Dat is waar. Persoonlijk ben ik het met hen eens, dat dit schrijven al eerder had moeten geschieden. Daar echter ditmaal veel van het nieuws mij persoonlijk aanging, heb ik het schrijven wat uitgesteld in de hope, dat een ander deze taak zou verrichten. Liefst had ik gezien, dat dit dan gedaan was door onzen scriba, of door een der andere leden van de gemeente. Daar dit echter niet het geval is, ben ik nu wel genooddaakt om te schrijven. Men vergeve mij, indien dit schrijven den indruk geeft, dat ik aanmatigend optreed. Om zooveel mogelijk dien indruk te ontgaan, zullen we er naar streven om ons bij de objectieve feiten te houden.

Om ietwat de stemming onzer gemeente te verstaan, is het vereischte, om wat van haar geschiedenis af te weten. Onze gemeente is ruim acht jaren geleden, met name, den 17den Maart 1926, als gemeente georganiseerd. Gedurende deze acht jaren heeft zij slechts drie jaren eigen herder en leeraar mogen hebben. De eerste drie jaren van haar bestaan was zij herderloos. Met het oog op de toenmalige tekorthed aan predikanten, werd de gemeente in de prediking verzorgd door studenten onzer Theologische School. In het najaar van 1929 ontving de gemeente haar eersten leeraar in Ds. De Jong, die destijds Candidaat was onzer kerken. Drie jaren lang mocht hij in haar midden arbeiden. In den herfst van 1932 ontving Ds. De Jong het beroep van de gemeente te Hudsonville, helwelk hij ook aannam. Weer was onze gemeente dus zonder eigen leeraar. Twee jaren is zij vacant geweest. In deze twee jaren heeft de gemeente veel doorleefd, en heeft zij zevenmaal beroepen zonder een leeraar te ontvangen. Zes keer heeft zij alleen beroepen, en eenmaal te samen met de gemeente te Rock Valley. Schijnbaar wel redenen om ontmoedigd te worden.

Dat de gemeente te Doon, toen zij op haar achtste

beroep, de tijding van ondergeteekende ontving "ik heb vrijmoedigheid ontvangen om uwe roeping aan te nemen" vervuld was met blijdschap, is dan ook goed te verstaan. Blij was zij, dat zij weer een eigen leeraar zou hebben, nadat zij twee jaren was vacant geweest.

Op den 5den Sept. arriveerden we in Doon, en op den avond van den 7den Sept. werden we in het ambt bevestigd, onder de leiding van den toenmaligen consulente, Ds. C. Hanko, nadat hij een gepast woord tot ons gericht had, aan de hand van I Petrus 2:2. In naam van den kerkeraad, wensch ik in dit verband, Ds. Hanko te bedanken voor de hulp, waarmede hij kerkeraad en gemeente altijd getrouw bijstond. Op den avond van de bevestiging, na den dienst, werden we door eene "reception" verwelkomd. Een kort programma werd geleverd en ververschingen, door de vrouwen der gemeente bereid, werden genoten. Het was voor mij een heerlijke avond. Het doel van mijn studie-jaren op school bereikt! Gods zegel te ontvangen op mijne begeerte en voorbereidenden arbeid tot het leer-ambt! Op Zondagmorgen, 9 Sept., hielden we onze eerste in-tree-preek, en dat aan de hand van het woord Gods geschreven in II Petrus 1:19.

Thans hebben we al geruimen tijd mogen arbeiden in de gemeente. De catechisatie klassen van jong en oud vergaderen geregeld; met het huisbezoek mochten we ook een begin maken. Ook mochten we medewerken tot het oprichten van een "Young People's Society". God zegene ook dit klein begin.

Groot in getal zijn we niet. De gemeente bestaat uit zeventien huisgezinnen. Doch onze maatstaf is niet die van menschelijke kracht en hoeveelheid. Zien de slechts op het getal zijn we klein van kracht, maar met het oog des geloofs gericht op de beloften Gods, die ja en amen zijn in Christus Jezus, zijn we sterk en is ons klein getal, bij de rekening van onzen God, groot. Het komt, in laatster instantie, toch niet aan op het getal. Wat alleen van gewicht zijn mag en is, is, dat wij getrouw blijven aan de waarheid, die ons dierbaar is. Het geloof eenmaal den vaderen overgeleverd moet steeds ons worden verkondigd en beleden in al zijn rijkdom en volheid. Dan alleen hebben we toekomst, en kunnen we wandelen in het midden van deze wereld, als van Gods partij. En zoo van de partij zijnde van den levenden God, kan Hij ons niet begeven noch verlaten. Hij is getrouw tot het einde toe. Altijd blijft het Woord Gods waar van Mal. 3:6: "Want Ik, de HEERE word niet veranderd; daarom zijt gij, o, kinderen Jakobs niet verteed".

Zoo staan we dus nog aan het begin van den weg, beide als leeraar en als gemeente. Wat de toekomst voor ons wezen zal? Dat weten we niet. Maar dit staat vast, dat zoo God voor ons is, niemand tegen ons zijn kan. En dit is ons vertrouwen, dat Hij, Die in ons een goed werk begonnen heeft, dat voleindigen zal tot op den dag van den Heere Christus. Hij zal ons Zijne hulpe verleen, nu en eeuwiglijk. — Geo. C. L.